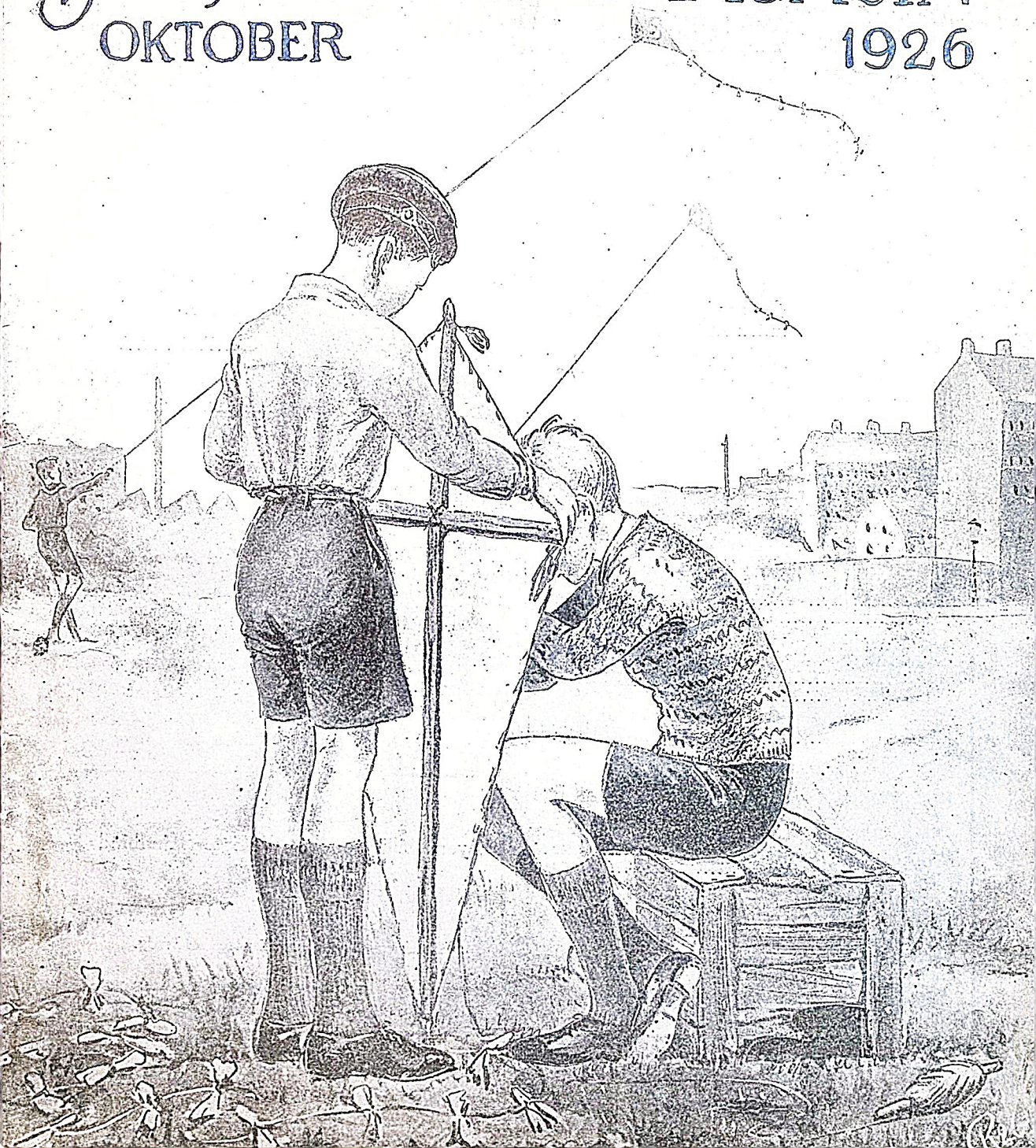

SPEJDERNES MAGASIN

OKTOBER 1926

LEMBCKES FRILUFTSUDSTYR

**I Storm
og Regn.**

Spejdere! Ved I noget,
der er vigtigere for en Fri-
luftsmand end

Det rigtige Regntøj —

noget, der er let og stærkt og abso-
lut vandtæt, noget, der ikke klæber,
brænder sammen eller knækker, no-
get der ikke fylder i Oppakningen,
noget man kan faa paa i en lynende
Fart, noget der, naar man endelig faar
det paa, er en lille Smule fiks i Snittet.

Her har I det!

Regnslag:

Létvægtslietoj khaki,
Spejdere Kr. 13.00
Voksne - 15.00

Regnfrakker:

Létvægtslietoj, sorte.
Spejdere..... Kr. 14—16
Voksne..... „ 28.00

Ponchofrakker:

Létvægtslietoj, sorte..... Kr. 25.00

Ponchos:

Létvægtslietoj, khaki.
Spejdere Kr. 13.00
Voksne - 15.00
Létvægts Gummi, drap.
Spejdere - 13.50
Voksne - 14.50

**Lejr-
og Spejderhuset**

**Nørregade 15
Byen 49 86**

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 1858

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
• AKTIE- • **BE** • SELSKAB •
CLICHÉER AF • ENHVER ART •
• FREDERIKSBORGGADE •
• TELEFON : • 5 • BYEN 7750. •

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adelersgade 8

Telefon: Byen 6762

KØBENHAVN K.

Salmebøger

Byens billigste Ægte Skindbind

Kr. 6,00

Navn gratis

Konfirmationsgaver i stort Udvalg.

— Fr. Palm Greisen —
Silkegade 4. — Tlf. C. 4619 & Byen 7018

VÆR BEREDT

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

Redigeret af *Gunnar Jørgensen*, Nærum Kostskole, Nærum.
Korpskontor: Bornholmsgade 1, K. Palæ 2801.
Officielle Depoter: Spejderdepotet, Studiestræde 30, K. Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, K.

NUMMER 1

OKTOBER 1926

11. AARGANG

E F T E R A A R

Det er Efteraar, og den Sommer, vi alle ventede' saa længe, er slut. Vi er passeret Jævn-døgnnet, og selv det, der hedder Eftersommer, hører til det forbigangne.

Længe lod Sommeren vente paa sig.

Allerede i April troede vi at kunne mærke den; i Maj nøjedes vi med at drømme om det Begreb, der hed Varme og Solskin, som vi jo havde i Vente. Saa kom Juni, og vi begyndte saa smaat at skumle over, at vi endnu ikke havde faaet Sommer. Og efter som Maanedene gik, blev det værre og værre, for lige saa stærk som vor Længsel efter Sommer voksede, lige saa standhaftig syntes Vejret stadig at blive mere og mere eftersaarsagtig, indtil det kulminerede St. Hans Aften. Saa kom Sommeren, et kort og hidsigt ilende Jag. I henved tre Uger regnede det overhovedet ikke; Solen skinnede fra en skyfri Himmel fra Morgen til Aften.

Og vi søgte bort, bort fra den støvende, støvende By, ud, hvor Solen kunde bage os, paa Landet eller ved Strandene, hvor vi tumlede os i Sommersol og Skumsprøjt. Lysten til dette Eventyr var der hos alle, Lysten til at mærke Livet pulserende om sig i en dirrende varm Sommerdag, men for alle gik det ikke i Opfyldelse. Mange maatte blive hjemme. Men Sommer var det for alle, Sommer med solfyldte Dage og lange, lune, lyse Aftener.

Tre Uger varede Herligheden. Saa begyndte Vejret igen at sløje af. Nogle Dages Eftersommer, og man kunde allerede spore det kommende Efteraar.

Det er Efteraar, og med Efteraaret

pen bliver igen Midtpunktet. Rundt om den samles vi i den velopvarmede Stue til Aftenkaffe og en hyggelig Time. Hvad gør det saa vel, at Stormen hyler derude, naar vi blot sidder lunt og godt inden Døre.

Sommeren er herlig, men der er alligevel saa meget, som hører Vinteren til og som har Evnen til at drage os. Knitrende Ild i Kakkelloven, en god Bog, Radio, ja, alt det, der kan skabe en hyggelig Vinteraften. Jævn-døgnnet er passeret; i Dag skriver vi den første Oktober, i Morgen anden ... saa tredje, og Aaret hælder. Natten længes, og Dagen kortere.

Det er Efteraar. Skoven ligger derude i sin Eftersaarspragt. Bladene er gulnet, men endnu ikke faldet

er fulgt de svære 3 Dages Storme. Vi kan slet ikke forstaa, at det kun er en Maaned siden Badelivet endnu florerede.

Det er med Vemod, vi har skullet sige Sommeren Farvel. En hel Vinter igennem har vi gaaet og glædet os og arbejdet hen mod den Tid, hvor vi kunde frigøre os for alle Pligter og blot leve. Og nu er det hele forbi, vi skal en ny Vinter igennem, inden vi atter kan ligge og pjaske i Bølgerne.

Og saa alligevel — da Aftenerne begyndte af blive længere, vaagnede der en ny Drøm i os, Drømmen om lange hyggelige Aftener, dér, hvor man helst vil være. Ilden tændes i Kakkelloven; Lam-

af. Markerne er forlængst mejet, og Sæden kørt i Hus, men Bonden gnider sig veltilfreds i Hænderne. Derinde i Laden ligger Fortjenesten for Sommerens Slid. Luften er høj og stærk; Efteraarets Dis har vævet sig over Landet, og baade Land og Skov aander Efteraar.

Natten er stille. Mørket er tæt og den stjernestrøede Oktoberhimmel er sort, men høj og klar. Nu falder en Stjerne. Som en Ildkugle suser det lysende Meteor hen over Himmelhvelvingen, indtil den forsvinder i Horisonten. Saa falder den næste ... Efteraarsnattens Stjernesnud er hyppige.

Man skal ønske ...

Niller.

Tegninger
af
Asger Riber.

Henrik var faldet i Søvn. Eftermiddagens dirrende Lummerhede havde tilsidst faaet ham til at give efter for Trangen til at lægge sig i Hængekjøjen, der var ophængt mellem to store Træer i Haven bag Villaen, og tilsidst var han gledet fuldstændig over i Morfeus' blide Arme. Hans hvide Lærredshue var faldet ned over Øjnene, og Solbrillerne, som, før han faldt i Søvn, havde gjort saa god Nytte, medens han skiftevis stirrede op mod det lammeskyede Himmelhvelv og skiftevis læste i det illustrerede Hefte, der nu laa paa Plænegræsset under ham ved Siden af en halvtømt Sodavandsflaske, var kommet til at sidde skævt paa hans Næse; den bløde Flip var gaaet op, og Slipsets Knude havde givet efter, saa den nu sad omtrent ved hans ene Øre. Insekterne summede omkring hans Hoved, og engang imellem daskede han viljeløst ud i Luften, naar en næsvis Flue havde irriteret hans Næsebor saa længe, at han selv i sin halvt oplyste Tilstand havde syntes, at nu havde den mørt sig længe nok.

Et lyslokket Dregehoved viste sig over Hækken, og et Par blaa Øjne spejdede flakkende rundt i Haven. De standsede ved Synet af Hængekjøjen med Indhold, og et Smil trak op paa det friske Ansigt. Han trak sig tre Skridt tilbage, og et Øjeblik efter saa man en slank, sommerklædt Skikkelse flyve over Hækken og havne i et Bed Spinat, hvor de hvide Gummisko afsatte et Par mønstrede Mærker. Den lyslokkede kom hurtigt ud af Bedet, og han søgte straks at udlette Sporene af sit Spring. Saa listede han sig hen til Køjen og stod lidt for at betragte den slumrende Yngling, hvis Mund nu stod halvt aaben; en snorkende Lyd var det eneste, der hørtes i Haven.

„Han har altid holdt meget af Musik,“ mumlede han. „Dette Stykke er vist heller ikke særlig vanskeligt; han elsker Krydser og B'er — dette her maa nærmest kaldes Moll!“

Han satte sig ned i Græsset og beundrede Henriks vibrerende Næsefløj. Saa fik han Øje paa den halvtømte Sodavandsflaske, der laa paa den anden Side af Køjen. Han lagde sig paa Knæ for at fiske den over til sig, idet han tog sig i Agt for ikke at komme til at støde til Bylten, der laa over ham. Han fik ogsaa fat i den, men alligevel maatte Henrik have mærket ham, thi næppe havde han sat Flasken for Munden, før han hørte et Vræl.

„Sjales —!“

Det gav et Sæt i Charles; Flaskens Indhold løb ned ad hans lyse Sports-skjorte, og han sprang op.

„Hvad vræler du saadan for — se, hvor det løber —!“

„Du maa jo fejle noget — drikke mit Øl —! Du ved maaske ikke, at der er lukket —? Vi kan ikke faa mere i Dag. Det var den sidste af de fem, jeg havde!“

„Jeg troede, du snørkede,“ sagde Charles. „Og det gjorde du ogsaa. — Du var et helt Orkester. Jeg troede ikke, at der kunde være saa meget i din Næse —!“

„Et Øjeblik, saa skal jeg banke dig,“ svarede Henrik og strakte sine stive Lemmer. „Hvad vil du for Resten —?“

„Slaa igen selvfølgelig, hvis du forsøger,“ bemærkede Charles tørt. „Jeg har noget at fortælle dig. Er du vaagen nu?“

„Jeg sov ikke.“ Henrik gabede og lagde sig tilbage i Køjen.

„Snørkede bare lidt, ja, men hvis du kan opfatte, hvad man siger til dig, skal jeg oplyse dig om, hvad jeg vil.“

„Kør bare paa!“ Henrik laa med halvt tillukkede Øjne. Charles betragtede ham skeptisk. Saa begyndte han.

„Jeg har været oppe at slaas med Henning. Spørg mig ikke om, hvad det kom af. Men han er rasende paa mig. Vi skulde have været paa week-end sammen i Morgen, men han har erklæret, at han ikke vil have mig med. En af hans Kammerater er rejst paa Ferie hos en Onkel, der er Skovfoged nede i Sydsjælland; der skulde vi ned, og vi

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

vilde bo i Skoven i et lille Blokhuis, som de lavede sidste Sommer. Alt er i Orden dernede til Camp, og saa slap vi for at slæbe Telt og alt det andet med. Men nu — —

Charles stoppede og saa paa Henrik, der havde vendt sig om paa Siden.

„Naa ja, og hvad saa?“ mumlede han halvt i Søvne.

„Kan du ikke forstaa det,“ svarede Charles ærgerligt. „Vi cykler selvfølgelig derned. Du rejser jo først til Jylland om en halv Snes Dage. Vi tager alt med, hvad vi kan faa Brug for i en Lejr. Og saa skal vi gøre dem Livet saa surt, at de nok en anden Gang betænker sig paa at nægte os Tilladelse til at være med. Hvad siger du til det?“

Henrik rejste sig op i Køjen. Saa trak han Slipset paa Plads og purrede op i Haaret, som om han prøvede paa at blive rigtig vaagen.

„Jeg tager med naturligvis. Er Teltet i Orden —?“

„Det hele er i Orden. Hvornaar starter vi?“

„Hvor langt er der derned?“

„40 Kilometer, rundt regnet. Det tager vi 2—3 Timer, om ellers Vejret er nogenlunde. Kl. 3 i Morgen Eftermiddag?“

„Javel — jeg kommer og henter dig. Saa laver jeg min Cykle i Orden nu, Bagslangen har faaet en Læk.“

Charles nikkede. Saa trykkede de hinandens Hænder, og et Øjeblik efter søu man en slank, lysloklet, sportsklædt Skikkelse flyve over Hækken ud paa Vejen, mens Henrik rejste sig og gav sig til at operere med Benzin, Solution og Lappegummi.

Klokken var nærmest 6, da Henrik og Charles en Smule udåsede næste Aften naaede deres Bestemmelsessted. De trak Cyklerne op gennem Skoven uden at lave altfor megen Støj; man vidste jo ikke, hvor nær de andre var. Efter nogen Søgning fandt de en lille Plet, som de begge syntes egnede sig udmærket til Lejrplads. Teltet blev rejst, og med god Appetit tog de fat paa Aftensmaden, de medbragte Klemmer, og straks efter blussede deres lille Lejrild under en Kadel Vand til Theen. De laa en Times Tid og dasede, før de begav sig ud paa den første Rekognoscering, saa rejste de sig og begav sig paa Vej efter nøje at have mærket sig deres Lejrplads' Omgivelser.

Ingen af dem havde været i denne

Skov før, og de var begge klar over, at de rimeligvis maatte søge længe, før de fandt „Fjendernes“ Lejr, Blokhuset. Da Planen blev lagt, havde ingen af dem tænkt paa, hvor stor Vanskeligheden ved at finde de andres Tilholdssted vilde blive, men nu begyndte de at indse, at det havde været klogere, om Charles ved List havde faaet lidt mere at vide om Blokhusets Beliggenhed af sin Broder, Henning.

Efter at have vændret rundt blandt Træerne en Times Tid, sneget sig afsted for at vække saa lidt Opmærksomhed som muligt og ivrigt spejdende efter de andres Lejrplads, satte de sig noget slukrede og modløse under en gammel Eg, hvis højeste Grene endnu var beskinnet af den lave Sol. De kiggede lidt paa hinanden, saa brast de i Latter paa samme Tid.

„Hvad mener du, Ven Charles, tror du, vi finder det Pandekagehus i Aar?“

Charles trak paa Skuldrene.

„Det skulde vi jo helst. Ellers er det en nydelig Historie. De skulde gerne sove uroligt i Nat. Men nu tager vi en halv Time til, og hvis vi ikke finder Huset, fanger vi an igen i Morgen. Henning skal vide, at han ikke ustraffet kan gøre Grin med sin store Broder.“

„Hvis vi nu finder dem, hvad saa? Hvad skal vi gøre ved dem —?“

„Gøre ved dem —?“

„Ja — vi kan da ikke uden videre begynde at banke dem!“

„Nej —“ — Charles trak paa det — „nej — vi skal — vi skal lave Ballade med dem, selvfølgelig — paa en fin Maade — som Gentlemen, hm — laase

„...de satte sig under en gammel Eg...“

dem inde eventuelt — komme Peber i deres Havregrød — Salt i Theen — Sennep i Smørret — du forstaar, helst uden at de ser os eller mærker os —!“

Henrik nikkede tilfreds. Saa rejste de sig og fortsatte deres Søgning.

Hvis de havde kigget lidt til Vejrs, vilde de have set noget meget interessant oppe i den gamle, knudrede Eg. To Drenges sad paa et Par strækt svajede Grene og slugte dem med Øjnene. Saa vekslede de et langt Blik, blinkede forstaaende til hinanden, og næppe var Henrik og Charles ude af Syne, før de lydløst klatrede ned af Træet og fulgte

efter, stadig holdende sig i Skjul bag de tykke Stammer.

Henrik og Charles standsede foran en lille Lysning i Skoven. De stod gemt bag to Træer et Par Meter fra hinanden og saa tavs paa den lille Bygning foran dem. Et lille Blokhus, sammensporet af raa Granstammer, laa derhenne, 20 Skridt fra dem. Foran Døren, der stod paa Klem, laa en Del Kogegrej paa Jorden, og de sidste Gløder fra et lille Bål lyste svagt i det tiltagende Tusmørke.

„Tror du, de er her —?“ hviskede Henrik til Vennen.

„Aner det ikke — men det ser jo ikke meget ud til det. Maaske skulde vi forsøge at indtage Fæstningen med det samme.“

De ventede lidt. Saa gik de langsomt frem paa den ubevoksede Plads. Nu naaede de Døren. Forsigtigt kiggede de ind. Alt var stille derinde, og Rummets absolutte Mørke gjorde dem en Smule forstemt. Maaske havde de ventet en Kamp — saa vilde det hele have været overstaaet. Men Stedets Øde kom lidt paa tværs af den Sindsstemning, de var i.

„Hallo —!“ raabte Charles. Han kendte næppe sin Stemme igen. Ingen svarede. Saa vendte han sig mod Henrik, der stod bagved og ligesom ind sugede den mørke Tomhed foran dem.

„Gaa ind — vi maa se det,“ hviskede han. Og paa Tærne listede de sig ind i Hytten.

„Her er noget mærkt — hvor mon de er henne?“ sagde Charles og søgte at gøre sin Stemme saa sikker som mulig.

„Du kan tro, de er nok nede hos Skovfogden for at gøre sig det hyggeligt til Natten. Her vil de vist alligevel ikke sove. Her er ikke videre hyggeligt.“

Charles saa sig paany om og skuttede sig uvilkaarligt. Hvor denne Uhyggelse kom fra, vidste ingen af dem. Den kendte de ellers ikke noget til. Men nu trængte den paa, ligesom omgav dem paa alle Sider og fik dem til at føle sig nervøse og anspændte.

De for sammen ved en sagte Støj. Hurtigt vendte de sig. Døren gled sagte til som lukket af et Aandepust, de hørte et lille Smæld, en Jernring blev sat paa Plads — og saa blev alt stille.

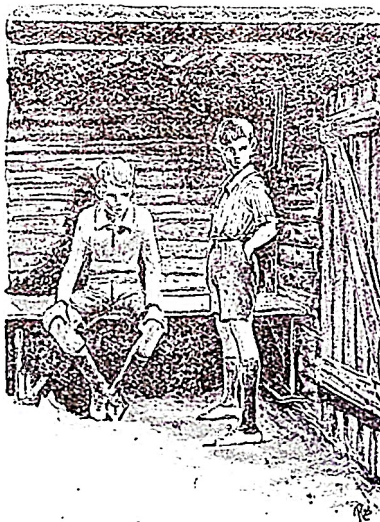
De stod lidt som forstenede. Saa for de hen til Døren — den var laaset, de var Fanger! En kold Gysen gennemrasede dem, Sveden sprang frem fra

Panden, og det varede noget, før nogen af dem sagde noget.

„En nydelig Historie,“ mumlede Henrik. „Det her er absolut ikke morsomt. Bare man anede, hvad der saa var i dette Hul. Har du din Lygte med —?“

„Den ligger i Teltet. Jeg tænkte ikke, vi fik Brug for den. Tændstikker har jeg heller ikke — har du —?“

„Ja, det tror jeg da —.“ Henrik følte rundt i Lommerne. „Nej — de ligger i min Sportsbluse, og jeg tog

„En nydelig Historie!“ mumlede Henrik.

Sweater paa, da vi gik fra Lejren. Men hvad nu —?“

„Tja — vi maa jo gøre os det saa behageligt som muligt. Er det noget af din Familie, der har lavet denne her for os, tror du —?“

„Henning —? Ja, han har vel nok været med. Hør du — det var ogsaa ufor-sigtigt af os at vade frem, mens det endnu var lyst. Saa skulde vi blive nappede!“

„Bare jeg havde din Broder her,“ sagde Henrik. „Hans Øren skulde komme til at ligne en raa Bøf —!“

Charles sukkede. Saa sagde han:

„Vi smider os paa Gulvet her. Her er lunt — Tæpper behøver vi ikke, og vi har for Resten heller ingen. Nu lader vi os ikke mærke med noget, men ser at falde i Søvn, og saa gaar Natten hurtigt. — I Morgen tager vi dobbelt Revanche —!“

Henrik var enig med ham. Og saa lagde de sig paa Bræddegulvet — — —

Om nogen af dem sov den Nat, bliver vel aldrig opklaret. Men man gæter vist ikke meget galt, naar man antager, at Natten har forekommet dem begge utaalelig lang. Ved det første Solstrejf rejste de sig begge, en Smule ømme, og betragtede for første Gang interesseret Blokhusets Indre. Husets Indehavere havde ganskeynlig endnu ikke faaet installeret sig. Kun nogle Tæpper, som de indespærrede vilde havde haft god Brug for til Natten, laa paa en Hyld, ellers var der ganske tomt. De gik hen og prøvede Døren; den var fremdels laaset og lukket. Aftenen i Forvejen havde ikke kunnet finde nogle Vinduer; nu saa de dem, men de var alle omhyggeligt tilskoddet. Lyset kom kun til dem gennem de mange Sprækker i Væggene samt fra et lille Glughul i det ene Hjørne, helt oppe under Taget.

„Er du sulten —?“ spurgte Charles.

„Sulten —? Det er ikke Ordet! Egentlig kunde jeg have spist meget mere i Gaar Aftes. Hvad er Klokken —?“

Charles saa paa sit Ur. „Straks halv fem. Vi er tidligt oppe. Hvornaar tror du, de falder paa at lukke os ud —?“

Henrik svarede ikke. Han lagde sig igen paa Gulvet og saa mærkt frem for sig. Deres lumske Anslag mod Charles' Broder og dennes Kammerat var ganske mislykket; han ærgrede sig over deres Uforsigtighed, hvorved hele deres Plan gik i Vasken. Nu var de i Stedet selv blevet til Grin.

Der gik et Par Timer. Saa hørte de Skridt udenfor, og Charles kendte straks sin Broders Stemme.

„Hej — Otto — Huset staar her endnu —!“

De to indenfor hørte opmærksomt efter.

„Kan du forstaa, at det var fuldstændigt umuligt at finde tilbage hertil i Gaar Aftes, hvad —? Døren er lukket endnu. Har vi noget derinde —?“

Henrik og Charles opfattede den ironiske Bitone.

„Nogle Tæpper vist“, svarede Henning. „Men dem har vi ingen Brug for. Nu skal vi have noget at spise.“

Fangerne sagde intet. De forstod deres Afmægtighed.

„Sikken et Held, at vi fandt det Telt i Gaar Aftes. Hvor mon Beboerne er

henne. Men der var alt, hvad vi havde Brug for," hørte de Otto sige, medens han forsøgte at faa de fugtige Kviste til at fænge.

"Aa — de har nok været ude paa en lille Natøvelse, skal du se. Hør du, jeg har tænkt paa — — hvis der nu kom nogle for at lave Ballade med os, helt inde fra København for Eksempel — — hvad skulde vi saa gøre ved dem —"

"Naa — du mener saadan med at drille os — komme Sennep i Smørret og saa videre — tjaa — hvis de var ældre end vi, kunde vi jo ikke banke dem."

"Nej, men hvis nu det var nogle, der bar sig dumt ad, du, og vilde indtage vores Hytte uden at tænke paa, at vi var i Nærheden, saa kunde vi laase dem inde i Huset og i Stedet tage deres Telt i Besiddelse, ikke —?"

De to inde i Blokhuset kunde desværre ikke se Otto og Henning. Men de kunde tænke sig til deres skadefro Miner, og de rasede. Dog gjorde de sig foreløbig ikke bemærket.

"Tror du virkelig, at nogen kunde bære sig saa fjollet ad? Ja — hvem ved. Men hvis vi nu spærrede dem inde — altsaa dyppede dem i deres eget Fedt — hvordan vilde de saa bære sig ad, naar de blev sluppet ud igen —?"

"Tænk, hvis nu de var godt sultne, hvad, og saa vi havde en Masse Mad liggende herudenfor. Tror du saa ikke,

de gerne vilde have en Bid med. Og hvis vi saa fik dem til at give os deres Æresord paa, at de vilde opføre sig ordentligt —!"

Fangerne i Blokhuset hørte tænderskærende efter de to Drenges Samtale. De forstod, at Spillet var tabt — de maatte give op! Og sultne var de — meget sultne —!

Otto og Henning spiste i Tavshed. De forsømte ikke at smaske højlydt og en Gang imellem ganske kort lade sig forlyde med, hvor dejligt Maden smagte. Endelig blev de færdige.

"Naa — skal vi saa en Tur ned til din Onkel. Bare vi kommer her tilbage engang i Eftermiddag, er det godt. Han giver jo nok Frokost."

Otto samstemmede. Men nu blev det Charles og Henrik for meget.

"Luk op — I to Kumpaner — saa skal vi vaske jeres Ører — saadan et Par —"

Blokhusets Ejere lod meget forbavsede.

"Av — der er nogen derinde — hvem er det —?" raabte Henning.

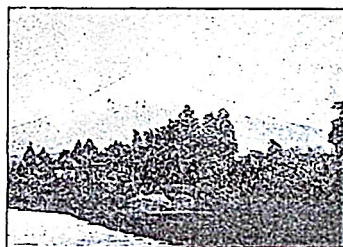
"Nedrige Skurk —" stønnede Charles. "Du kan vente dig — luk op —!"

Nu tog Otto Ordet. Hans Stemme var fast og klar.

FRA KINA OG JAPAN

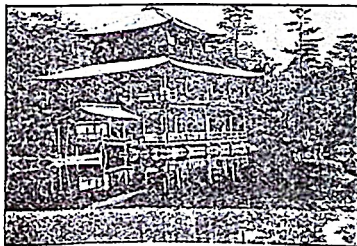
Risplantning.

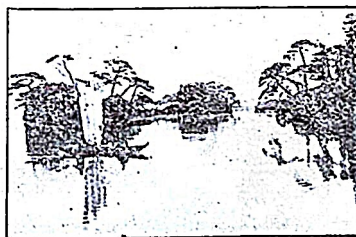
Fuji-Yama.

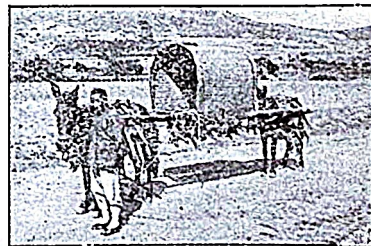
Fra Shanghai.

Japansk Thehus.

Indlandshavet i Japan.

Kineser-Automobil.

"Paa een Betingelse, mine Herrer. I giver os jeres Æresord paa, at der ikke skal ske os noget ondt — saa kommer I ud med det samme og skal ovenikøbet faa Lov at spise Resterne af vores Mad. — Jeg havde lavet Grød til fire —!"

Der hørtes en kort Diskussion indenfor Døren. Saa raabte Charles —: Vel — vi overgiver os —!"

"Og Æresordet —?"

"Ogsaa Æresordet har I — luk saa op —"

Døren blev smækket op, og de to sammensvorne traadte ud af Huset. De skulede lidt og saa bistert paa Otto og Henning, der med et stort Grin pegede paa Havregrøden, der saa indbydende nok ud.

"Værsgodt og spis, d'Herrer. Den smager godt — der er ingen Peber i —!"

Henrik og Charles tog for sig. Saa rakte de Hænderne frem og sluttet Fred, idet de naabent erkendte deres Nederlag.

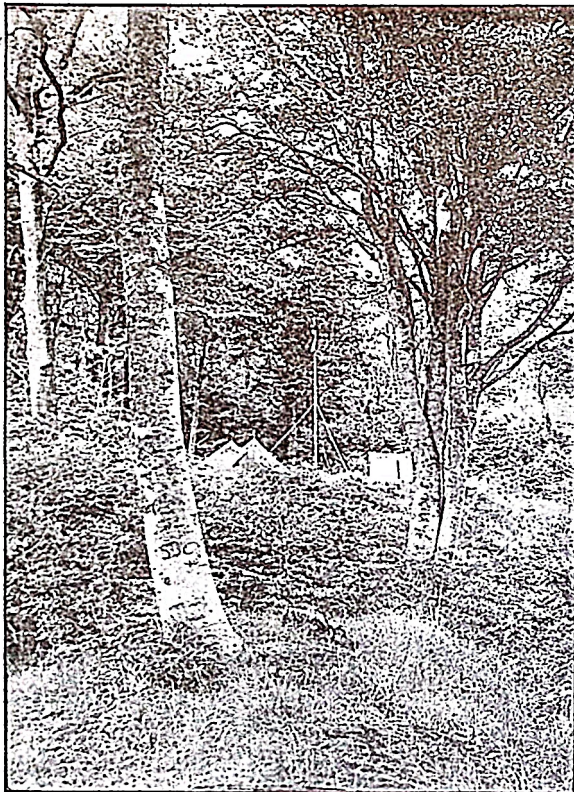
"Skal I hjem i Aften?" spurgte Otto.

De nikkede.

"Hvis I vil, kan I godt være med her, saalænge I lyster. Skriv et Par Ord hjem med det samme. Saa kan vi faa en god Lejruge!"

Charles saa paa Henrik. Saa var det afgjort. Og to Timer efter stod deres Telt Side om Side med det lille Blokhus, deres Fængsel for en Nat.

HOLDER I AF NATUREN, DRENGE?

Spejderen kaldes ofte „Naturens muntre Søn“. Noget er der vel nok om det. Spejderlivet drager — mere end noget — jer Drenge ud i Naturen. Rundt om i Danmark rejser I jeres Sommer- og Week-end-Lejre. Mangen en Søndag drager I bort fra Byen til Øvelse og Leg i Omegnens Skove.

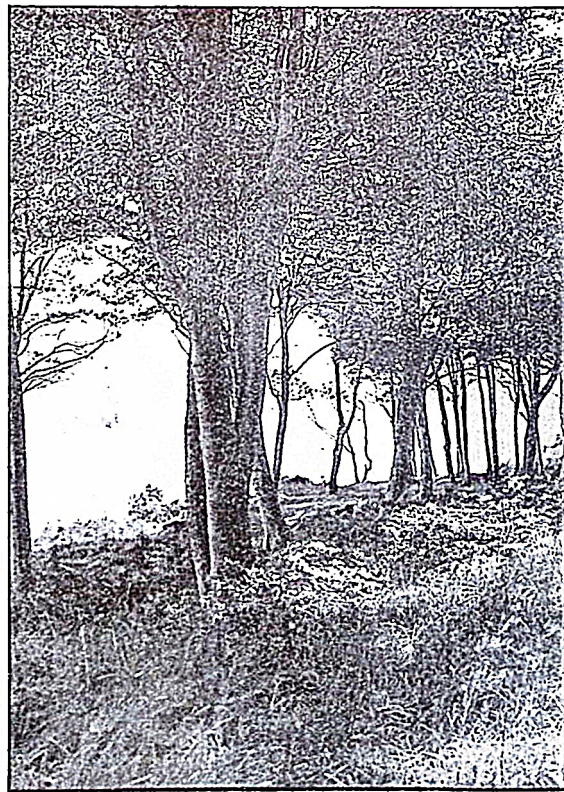
Men Naturens store Bog, som I tyder og gransker paa jeres Spejderfærd, maa ikke være lukket, saa saare I trækker Spejderdragten af. Hvad kan det nytte, at I er „gæve“ og „raske“ Spejderdrenge, med bare Knæ og opsmøgede Ærmer, et Par Timer hveranden Søndag Formiddag, naar I Resten af Ugen foretrækker at sidde og lumre paa jeres Værelse i Selskab med en Knaldroman og en Cigaret.

Det burde jo være saadan, at Spejderlivet havde givet jer Lyst til ogsaa at søge ud i Naturen uden for Turene og Øvelserne. Hvorfor ser man ikke langt oftere et Par gode Kammerater cykle rundt i Skoven eller trave hen ad Landevejen. Naar som helst der gives jer en Lejlighed — og det sker sikk-

kert mange Gange i Løbet af Ugen — saa drag ud og lær den danske Natur at kende. Se engang paa disse Billeder. Kan der tænkes skønnere Pletter? Og der findes sikkert Steder af lige saa stor Skønhed uden for jeres Dør — blot I lukker Øjnene op. Hvorfor skal saa meget af Naturens Skønhed ligge hen — uden at nogen nyder godt deraf.

Og Spejderne skulde være den danske Naturs Vogtere. Skam faa den Dreng, der ved Tankeløshed og Dumhed „spilder Blækklatter“ eller „sætter sorte Fingeraftryk“ i „Naturens Bog“! Se paa Billedet paa næste Side. Efterhaanden som danske Spejdere vokser op og bliver Mænd — maa kun det øverste af de tre Billeder være Virkelighed. De to nederste bør til den Tid kun kunne fostres i en fantasifuld Tegnerhjerne.

Danske Spejdere bør elske dansk Natur — og være med til at værne om den.

TIL SPEJDERKONFERENCE I KANDERSTEG

Da Hattene blev væk.

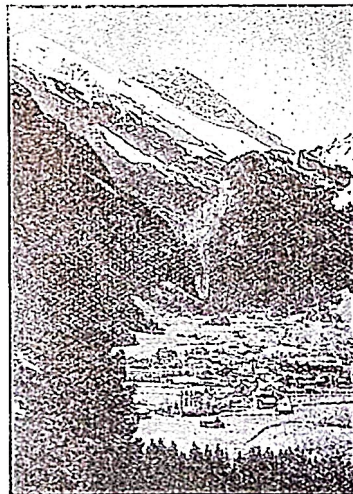
Jeg træffer vor kendte Spejder- og Sagsfører Tage Carstensen, som sammen med Korpsets Præsident, Grosserer Holm og Jens Hvass har repræsenteret Det Danske Spejderkorps ved den 4. internationale Spejderkonference i Svejts.

„Har De oplevet noget, det kunde mere de danske Spejdere at høre om,“ spørger jeg ham.

„Ja, det har været en enestaaende Oplevelse fra Ende til anden. Lad mig begynde med Rejsen derved. Jeg rejste sammen med Grosserer Holm; og i Basel havde vi det lille Uheld at miste vore Hatte. Vi havde efterladt dem i Spisevognen, og var selv gaaet tilbage til vor Kupé. Da vi noget efter opdagede, at vi havde glemt dem, var Spisevognen koblet fra. Vi maatte sende Bud tilbage, og Hattene blev eftersendt, — de kom paa Konferencens sidste Dag.

Egne i Bjergene.

Da vi naaede Kandersteg og havde faaet Hotelværelse, opdagede Grosserer Holm, at der højt oppe fra Bjerget ligeoverfor vort Vindue sprang en Bæk ud over Klipperne og dannede et Vandfald. Vi blev enige om, at der maatte være herligt at tage Styrtebad. Pastor Holt fra K. F. U. M., Grosserer Holm og jeg spadserede af Sted. Der var for Resten længere, end vi havde beregnet. Da vi naaede Foden af Klippen, skiltes vi for at finde den letteste Sti til Vandfaldet, og her blev vi sandelig borte for hinanden. Dog mødtes Pastor Holt og jeg, men Grosserer Holm var og blev borte.

Da vi havde taget Styrtebad, (det var storartet!) skyndte vi os tilbage for at se, om han var gaaet hjem; men det var han heller ikke. Saa fik vi fat i en svejtsisk Spejder og gik ud igen — forgæves. Vi opgav det — ikke mindst paa Grund af Mørket, og vendte tilbage — og fandt Præsidenten ved et veldækket Bord. Men da vi kom igennem Byen, var samtlige officielle Bjergførere samlede med Reb, Lygter og anden Redningsmateriale; det var rygtedes, at den danske Præsident var gaaet vild i Bjergene!

Senere paa Aftenen blev jeg kaldt over til det internationale Bureau, hvor

Mr. Martin og et Par andre høje Herre foreholdt mig, dels det farlige i at bade i et Vandfald, hvor en Sten kunde skylle ned med Vandet, — der behøvedes blot en lille Sten for at gøre det af med et Menneske, — dels det forkerte i at gaa alene i Bjergene.

Det var altsaa en god Start.

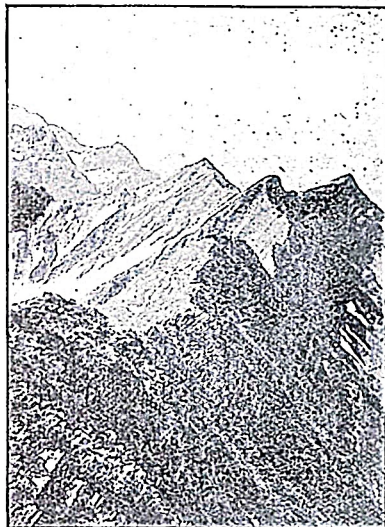
Om Tirsdagen foretog 10 forskellige Nationers Delegerede en lang Bjergtur. Vi gik ud Kl. 5½ Morgen (med Fører) og kom først hjem Kl. 5 Eftermiddag. Bjerget, vi besteg, hed First, og det er 2600 Meter højt. Det er en næsten lodret Bjergvæg, hvor en meget smal Sti i Zigzag fører op, saaledes at man dog maa klatre det sidste Stykke. Denne Tur formede sig som en ganske storartet Spejdertur. Vi begyndte med at synge Valencia, — den kunde de nemlig alle, og derefter kom de rigtige Sange i Gang. Og saa raabte vi allesammen „Tjickerlicker“, som de andre kunde fra Jamboreen herhjemme. Nordmændene var for Resten ikke med paa denne Bjergtur, — Bjergene var ikke høje nok. — Jeg kunde godt fortælle Dem i en hel Time om denne pragtfulde Tur, men De skal se, jeg har nogle Fotografier derfra.”

„Oplevede De ellers noget morsomt paa Konferencen udover de højtidelige Forhandlinger,“ spørger jeg.

Er Tovtrækning Sport?

„Jo forresten, jeg havde under en Forhandling diskuteret ivrigt med den norske Spejderchef, Pastor Møller-Gassmann, om Tovtrækning. Han fandt

ikke, det var Spejdersport; jeg hævdede, at det var en glimrende Sport, naar man var — lad os bruge et Fagudtryk — i Form. Ved et Lejrbaal samme Aften arrangeredes der saa en Tovtrækning mellem Møller-Gassmann og mig. Lejrbaalslederen meddelte, at der under Konferencen havde været en ivrig Diskussion, og nu vilde man afgøre, hvem der havde Ret. Da Tovtrækning laa begge stærk paa Sinde, skulde de to Modparter trække Tov. Det var aftalt, at vi skulde skiftes til at give efter, men vi blev minsandten helt ivrige til Trods for, at det var en Parodi. Kampen endte dog uafgjort, og vi fik begge „Præmier“, Møller-Gassmann et stort Diplom, jeg en Vinkpøl, hvilket ogsaa hentydede til vor Diskussion; den norske Chef holder paa, at der kun maa udsættes Diplomer som Præmier, jeg paa, at rigtige Præmier har deres Betydning. Vi havde for Resten to store Lejrbaal, hvor Baden-Powell præsiderede.”

Venstre Haand?

„Sig mig,” spørger jeg, „brugte alle at give venstre Haand?”

„Ja! Uden Undtagelse. Her skal jeg fortælle Dem en lille typisk Oplevelse. Jeg saa fra mit Hotelvindue to ældre, civilklædte Herrer møde hinanden, den ene rakte højre Haand frem paa en meget korrekt Maade, den anden, der vidste, at han stod overfor en Spejder, rakte

den venstre frem; og med eet forsvandt alt det formelle, Skrankerne var brudt, nu vidste begge, at de stod overfor en Mand, som mente den anden det oprigtigt, de var Venner og Kammerater, de var af samme „Familie“. Det er Betydningen „Venstrehaandstrykket“.”

„Vil det være indiskret at spørge, hvor den næste Jamboree skal være?”

„Ja. Det er jo en Skuffelse, at jeg ikke kan fortælle det. Det blev overladt til den internationale Komité at træffe Bestemmelse derom, men det vil blive enten i Holland, Tjeckoslovakiet, Ungarn eller i Amerika, men ikke før i 1929.

„Hvilke vigtige Resultater opnaaedes?”

„Noget af det vigtigste var vel nok Fastsættelsen af bestemte Regler for Spejdere i afstaaede Landsdele, saaledes at de kan leve deres Liv i kammeratlig Forbindelse med Spejdere baade i deres gamle og i deres nye Land.

Det er givet, at der ved Spejderbevægelsen er slaaet Bro mellem Folkene, en Bro, hvis Betydning slet ikke kan overvurderes.

Endvidere drøftedes der, hvorledes der kunde skaffes Støtte fra Landenes Regjeringer, saavel pekuniært som ved Beskyttelse af Uniformer, Mærker og lign.

Repræsentanten for Folkenes Forbund, Mr. Bailey, udtalte sig i begejstrede Vendinger om det internationale Spejderbroderskab, han kaldte Spejderbevægelsen den mest geniale pædagogiske Opfindelse, der nogensinde er gjort.

Sir Robert sluttede med et Ønske, som jeg ikke kan lade være med at citere: „Gid vi i de kommende Aar maa faa Titusinder af lykkelige Unge, Unge, som kan staa paa egne Ben, og hos hvem der er en naturlig Trang til at være vaagne, modige og rene og til at hjælpe andre.“

„Viste de svejtsiske Autoriteter Konferencen nogen Interesse?”

Nationernes Forbund:

„Ja. Selveste Forbundspræsidenten, Excellencen Häberlin, gav en storslaaet Lunch i Interlaken, hvor han hyldede vor gamle Chef, Sir Robert. Her fik Grosserer Holm en enestaaende god Ide. Der stod paa Bordene alle de 30 repræsenterede Nationers Flag, Grosserer Holm greb det danske og opfordrede sine Bordsfæller til det samme, og de drog gennem

Salen og endte med, som „Nationernes Forbund“, at hylde Præsidenten.”

„Hvilken Betydning har disse Konferencer for Spejderne?”

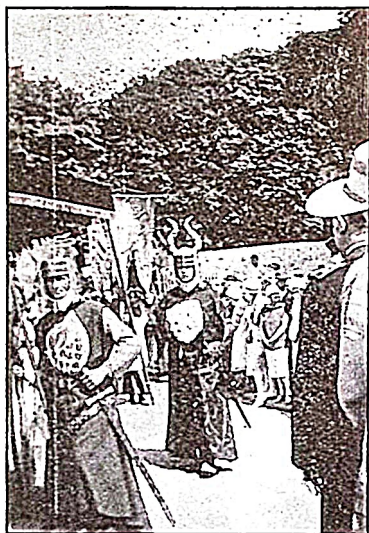
„Der er ingen Tvivl om, at samtlige Delegerede vender hjem præget af den storartede Aand, som — takket være ikke mindst Baden-Powell — raader paa Konferencen. Og ikke alene knyttes der personlige Venskaber mellem de ledende indenfor Verdensspejderbevægelsen, hvad der er af den største Betydning; men man bliver styrket, maa De tro, i sin Overbevisning om Spejderbevægelsens Mission. Man kan jo somme Tider, naar man synes, at Resultaterne ikke helt svarer til Anstrengelserne, blive fristet til at tvivle lidt. Men saa er det sundt at træffe fremragende Folk fra alle Dele af Jorden, at høre om deres Vanskeligheder, og om hvorledes de overvinder dem, kort sagt, at erfare, hvorledes Baden-Powells Tanker gaar deres Sejrgang over hele Jorden.

Jeg for mit Vedkommende er kommet hjem med en større Energi, en forøget Tro paa Sagen, en dybere Legejstring end jeg nogensinde tidligere — maaske lige bortset fra det første Aar jeg var Spejder i 1911 — har ejet.”

„Har De et Fyndord til Spejderne?”

„Tænk, tal og handl i Spejderlovens Aand — og husk, at du har 2 Millioner Spejderbrødre over hele Jorden, der stræber efter samme Maal som du!”

E. Lütken-Lehn.

I Korthed at give en fyldig Skildring af en Vandreløjr er ikke nemt; der sker saa meget, som fortjener at nævnes; men i det følgende vil jeg dog prøve paa i sammentrængt Form at skildre den Tur Hindholm Kostskoletrop foretog fra 2. til 12. Juli gennem Sjælland og Skaane. En Tur som varmt anbefales andre Troppe, der maatte ønske at drage paa Cykeltur. Men bemærk: I Skaanes Smaabyer kan det være vanskeligt at fremskaffe ferskt Kød paa kort Varsel, saa hvis sligt ønskes, maa det medbringes f. Eks. i Form af Konserves. Det er altid en Fordel at medføre en Dagsration, som man i paakommende Tilfælde kan søge Tilflugt til.

Den første Dag var lang og anstrengende. Turen var anslaaet til ca. 80 km,

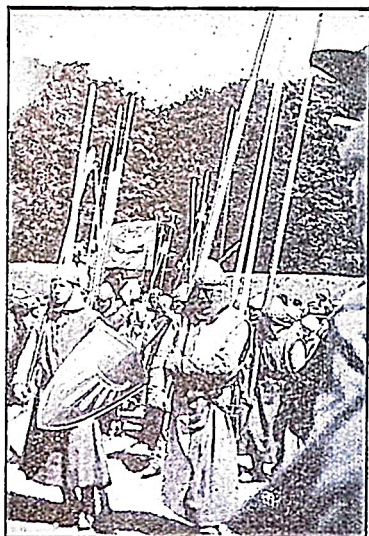
Gennem Sjælland og Skaane

men en af Deltagerne havde været saa nederdrægtig at sætte „Kilometersluger“ paa Cyklen, og saa viste det sig, at vi kørte 90 km. Se, det kan endda være, hvad det vil; men vi havde oven i Købet Modvind. Naa, vi naaede Maalet og fik ogsaa paa Vejen set St. Bendts Kirke og Spejderhuset i Ringsted, samt ordnet et Par Punkteringer. Næste Dag kørte vi ikke nær saa langt, men vi skulde jo ogsaa bese baade Frederiksborg og Fredensborg. Om Aftenen kunne vi slaa Lejr nær Gurre Ruin. Vi var nu saa langt fremme, at vi Spøndag Formiddag kunde nøjes med at køre 7,5 km. Hele Dagen tilbragte vi i Helsingør. Der var jo Fest i Byen, og den maatte vi have med. Lige ved Kronborg fik vi en god Staaplads, og derfra iagttog vi det store historiske Optog. Det kan nok være, vi slugte med Øjnene; men det var ikke fri for at løbe lidt rundt for os, da det var passeret. Slikken Bunke Indtryk. Riddere i Ringbrynjer, Munke, Nonner, adelige Damer og ærværdige Bisper; Musik og Korsang; Ryttere, Borgere og Dreng. Bagefter gik vi ind paa Kronborg, som vi grundigt besaa og saa atter ud for at modtage det hjemvendte Optog. Hvor var Deltagerne trætte og udmattede. Det maa vække enhver Spej-

Billeder:

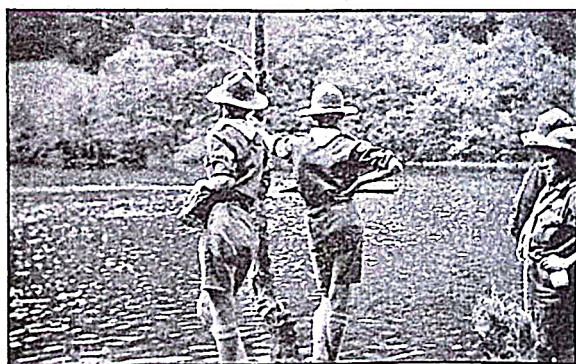
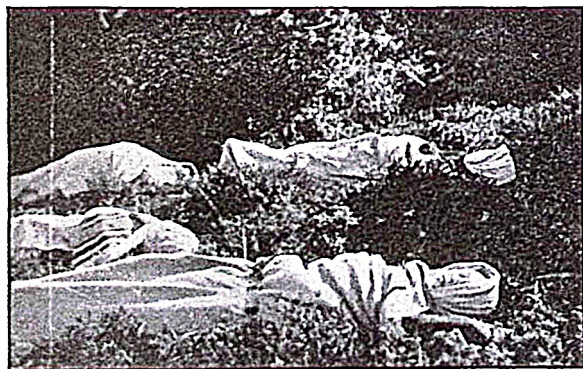
Fra Helsingør.

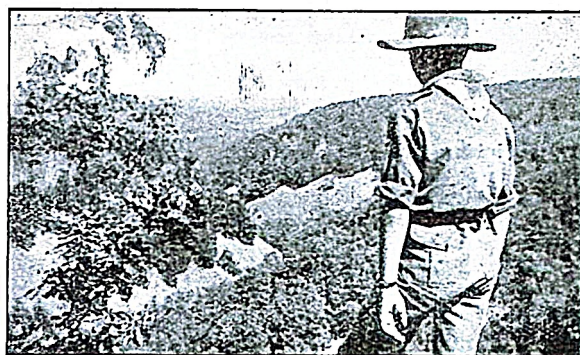
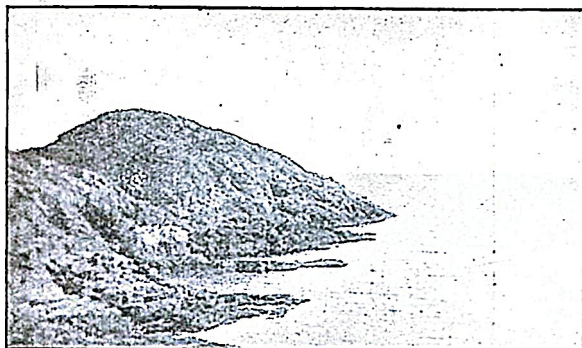
I Bivouak. — Ved Odensjøen.

ders Beundring, at 500 af Byens Borgere paa denne Maade gjorde deres til, at Helsingør paa festlig Vis kunde fejre 500 Aars Jubilæum. Gid alle Danske var saa villige og storsynte.

Med en sen Færge sejlede vi over det spejlblanke Øresund mod Helsingborg. Bagude hævede Kronborg sin snørklede Silhuet mod den lyse Aftenhimmel, og Fyret i et af Taarnene blinkede til Farvel. Forude laa to svenske Krigsskibe og svingede med Lyskasternes Straalebundter, snart hævet mod Himlen og snart afsøgende Kysten, nu og da strejfende Kronborg. Inden længe laa vi godt og behageligt indkvarteret paa en Skole. Efter at have beset Byen og nydt Udsigten fra Kärnan cyklede vi Mandag Middag nordover til Höganäs, hvor vi

var nede i en 110 m dyb Kulgrube og en Tur ude i Minegangene, den længste er 2,5 km. Vi saa ogsaa de to store Pumper, som hver kan pumpe 4000 Liter Vand op af Minen pr. Minut. Saa kørte vi atter videre mod Kullen. Den Nat slog vi ikke Teltene op. Vejret var for herligt. Vi rullede os blot ind i vore Tæpper og lagde os mellem modne Blaabær og Rævling i Læ bag tætte Enebærbuske. Vi sov godt, for vi havde bestøget Høje Kullen og foretaget en besværlig og farlig, men dog herlig Nedstigning til Nordkysten. Det var næsten mørkt, inden vi gennem delvis ubanet Skov fandt tilbage til vore Cykler. Om Tirsdagen fulgte en lang Cykeltur afbrudt af et Par lange Hvil. Da vi endelig ved Aftenstid naaede den gamle Herregaard Knudstorp, viste Kilometerslugeren 67 km. Vi fik en dejlig Lejr midt i Slotsparken, besaa Slotet, som var Tycho Brahes Barndomshjem, og næste Morgen sendte Grev Vachtmester os saa mange Jordbær, vi kunde fortære. Onsdagen var maaske nok den interessanteste Dag. Vi cyklede først til Röstånga og saa Nacarpdalen og den

Kullen. — Skärälid.

ejendommelige Odensjö. Derpaa fortsatte vi til Skärälid, hvor vi vandrede ind i Kløften og klatrede ad en stejl og vanskelig Sti op til Kopparrhatten. Efter den Tur smagte Chokoladen paa Turisthotellet godt. Lejren slog vi op ved en lille, strid Bæk paa Aasen, og Gaardejeren kom med en stor Flaske Frugtsaft. Det smagte! Om Torsdagen gik det videre mod Syd. Efter at have badet i Ringsjön og beset det smukke Slot Bosjökloster cyklede vi mod Vest og fik Lejr ved Herregaarden Vennberga. Indtil Ringsjön havde vi været benaadet med Modvind hver Dag; men nu gik det strygende. Om Fredagen besaa vi endnu et gammelt Slot, Skarhult, og Lund Domkirke, hvor den berømte danske Kunstner, Joachim Skovgaard, var ifærd med at udsmykke Hvalvingerne. En Mil Vest for Lund, i Uppåkra, fik vi Lov at slaa Lejr paa Plænen i en Have, og Gaardejerens Kone

lavede Maden paa Kpckenets Komfur, efter først at have serveret Sodavand og Kager; og om Aftenen blev der givet Kaffe over hele Linien. Lørdag Formiddag besaa vi Malmø, og med Eftermiddagsdamperen sejlede vi til København, hvor vi overnattede. Vi vilde have været i Tivoli, men det blev Regnvej, saa vi blev i vort Kvarter, Divisionskontoret, hvor vi lavede Kaffe og gik tidligt til Ro. Søndag Morgen mødte vi op for at sige Farvel til Buda-Pest Holdet. Derpaa besaa vi Glyptoteket, og Kl. 1 cyklede vi med strygende Fart til Ringsted, hvor Hytten indbød til Overnatning. Der var tilmed Dyrskeue i Byen, og da Turen havde givet 2 Kr. i Overskud pr. Mand, slog vi os rigtig løs i Luftgynger, Karusseller og Isvaffelboder. Det var dog altid lidt Erstatning for Tivoli.

Mandag Morgen blev Dagbøgerne gjort op og den længste, paa ca. 2500 Ord, blev belønnet med en Bogpræmie, og saa kørte vi de sidste 32 km hjem til Hindholm. Det blev en 10 Dages Cykeltur paa ca. 500 km og med en Mængde Oplevelser.

C. C. S.

LEJRBAALET

Naar Solen i flammende Gu'd
gaar ned,
— svagt man en kplende Brise
aner, —
da tændes Baa'et ved Stran-
dens Bred

i Ly af de hviskende Graner.

Vi stirrer i knitrende Flam-
mers Væld,
her fødes Drømme, her dvæler
Minder,

Af C. B. JACOBSEN

en Gnist af Livsaandens dybe
Sjæl
i bragende Luer vi finder.

Da hylles Skoven i Mørke
tæt,
— samlet om Baalet vi tavsc
ligger.
Se, Bøgen bøjer sit Hoved
let,
et sagte Godnat os
tilnukker.

Det synes at være Mode i visse Kredse at betragte Spejderhatten som en unyttig Del af Uniformen og erstatte den med andre mærkværdige Former for Hovedbeklædning lige fra Buddingforme til afklippede Hattepulde. Det er virkelig meget beklageligt, for Spejderhatten er maaske nok den mest karakteristiske Del af hele Uniformen.

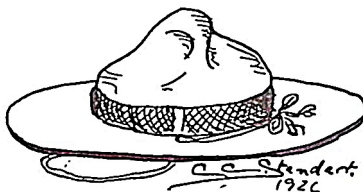
En stiv-skygget, velholdt Spejderhat giver os det Cowboy-præg, vi ønsker, og viser, at Hattens Bærer er en Spejder, som er stolt af sin Uniform.

Paa den anden Side er en blød Hat uden Spor af Stivelse og med en Papir-eftertiligning af et Læder-Hattebaand og med Hagerem af samme Stof en Skam for os, og kun Fugleskræmsler skulde have Lov at bære dem; sørg derfor for at holde Skyggen stiv ved nu og da at presse den, og naar du ikke bruger den, bør den anbringes liggende paa Skyggen paa en plan Flade. I Lejr anbringes den om Natten liggende paa den skraa Teltvæg, saa er den i brugbar Stand om Morgen — Regn skulde den jo da gerne kunne taale at være ude i. Og saa kan du yderligere forbedre den ved selv at lave et smart Hattebaand.

Her er Oplysninger om, hvordan du kan lave et som baade er billigt og virkningsfuldt og let at lave.

Faa fat i et Læderbaand paa 2—3 cm Bredde og ca. $\frac{3}{4}$ m Længde. Dette skal skæres ud i seks eller otte Strimler. Du kan gøre dette med en Lineal og en Kniv, men det er vanskeligt, og Resultatet er daarligt, saa det kan betale sig

Pynt til Spejderhatten og Tørklæderingen

at lave en særlig Kniv som vist paa Tegningen.

Den laves af to Stykker Træ, 3 mm tykke og 2 cm brede. Mellem disse fastgøres et gammelt Gillette Blad ved Hjælp af to Skruer. Du har baade Kniv og Maal i eet.

Fastgør den ene Ende af Baandet med Tegnstifter paa en plan Flade. Faa en Kammerat til at holde i den anden Ende og skær det ud i 6—8 Strimler, hver omkring 3 mm brede. Skær et Stykke Læder ud saa det bliver 3 cm langt og 2 cm bredt, stik 6—8 Huller langs de længste Sider. Stik den ene Ende af hver Strimmel gennem det ene Sæt Huller. Kryds den parvis højre over venstre og flet dem som vist paa Tegningen.

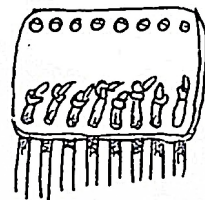
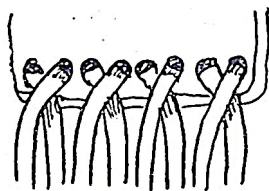
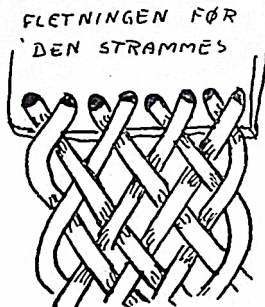
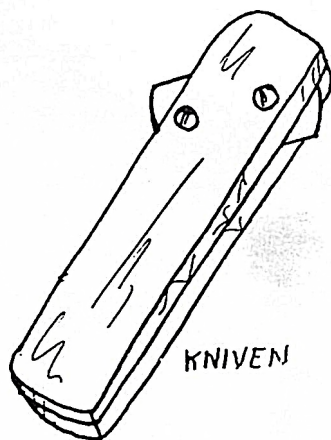
Du vil bemærke, at hver Gang begynder du med den yderste Strimmel skiftevis til venstre og højre. Hold Strimlernes tæt sammen medens du fletter, saa man ikke kan se imellem dem, og pas

paa, at de ligger fladt og jævnt og ikke bliver snoet. Du vil snart faa saa meget Øvelse, at det gaar næsten automatisk.

Naar du mener, det er langt nok, prøv du rundt om Hatten. Stik saa Enderne parvis krydsede gennem det andet Sæt Huller og slut dem af med Knuder. Dyp saa til Slut Baandet i Vand og pres det ud, enten med et varmt Pressejern eller en Hammer. Du kan, om du ønsker det, give det en Gang brun Skosvarte eller Olie, saa det kommer til at se ældre ud.

Jeg har selv et saadant Baand om min Hat. Det er lavet i Chile af en Gaucho — saaledes kaldes de sydamerikanske Cowboys. Han har brugt ugarvet Læder, derfor har mit Hattebaand den kedelige Fejl, at det trækker sig sammen i varmt Vejr, saa jeg er nødt til nu og da at fugte det med koldt Vand, ellers bliver Hatten for lille. Til Gengæld er Baandet sluttet af med seks Hesthaarskvaster, som ligger foran paa Hatteskyggen.

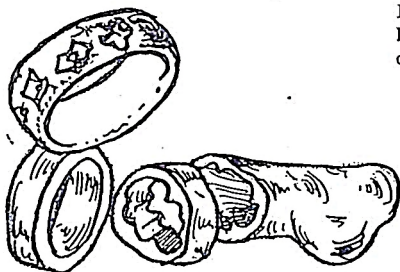
Nu varer det vel ikke længe, før I alle møder op med Spejderhatte forsynet med fikse, hjemmelavede Hattebaand, der bærer Præg af jeres Opfindsomhed. I kan jo f. Eks. bruge forskelligfarvede Strimler. Duskene paa min Hat havde Gauchoen farvet røde, gule og blaa (Chiles Nationalfarver), men nu er Farverne stærkt afblegede efter flere Aars Brug.

Den Mode at holde Tørklædet sammen med en Ring er blevet meget yndet blandt Spejderne, som har været hurtige til at kopiere Gillwell Park Troppen. Det er ogsaa en altfor god Ide til at skulle være forbeholdt en enkelt Trop. Og skønt Læderringen kun bæres officielt til Gillwelltørklædet, findes der dog mange Variationer, som bæres uofficielt af Spejderne.

Jeg skal denne Gang vise jer et Par Maader at lave Ringe paa, som jeg nylig har truffet paa.

En af mine meget ivrige Spejdervenner, som kalder sig „Lynx“, lavede en vældig fin Ring af et gammelt Skinkeben. Den første Tegning viser dig, hvordan den er lavet. Du skal blot afsave en Benring, glatte den paa Indersiden med en Fil, og saa dekorere den udvendig efter dit eget Forgødtbefindende. „Lynx“

udsnittede et Hoved af en Løs paa Ringen, den var morderlig blodtørstig og med strittende Knurhaar. Du kan udmærket tage den Ide op. — Udsnit Hovedet af dit Patruljedyr foran paa Ringen. Du vil snart opdage, at det er ikke let gjort i Ben; men det kan ogsaa gøres i Træ, som lettere lader sig udskære og brænde.

Paa Fig. 2 kan du se nogle Forslag til Tørklæderinge. Du vil sikkert kunne lave dit eget Patruljemærke efter disse.

Hvis du laver en Træring, skal du ikke vælge Træ, som har Tilbøjelighed til at splitte. Husk at bore Træet ud af Ringens Indre, før du skærer for meget bort ude fra, ellers vil dit Arbejde være spildt, hvis Træet splitter, naar du borer ud.

Den enkleste Type paa Tørklædering er maaske nok den, som kan laves af et Stykke Læder syet sammen til en Ring. Denne kan gøres meget smuk og tiltalende, naar du udskærer et Mønster paa den. Du skal først gøre Læderet blødt

ved at lægge det i Vand.

Den almindeligste Ring er „tyrkisk Knob“, den kender du, og den har tidligere været beskrevet, saa den skal jeg ikke komme nærmere ind paa her. I Spfartsmusæet paa Kronborg kan du finde nogle morsomme Variationer af „tyrkisk Knob“. Et Par gamle Sømænd har lavet en mægtig Tavle over Tovværksarbejder og skænket den til Musæet, den er nok værd at studere for en Spejder.

Jeg skal lige til Slut gøre dig opmærksom paa, at hvis Tørklæderingene gøres lidt større, kan de bruges til Servietringe, altsaa er her en Maade at tjene lidt Penge til de ofte meget slunkne Patrulje- og Tropskasser.

Faar du en god Ide, maa du endelig underrette os, saa ogsaa andre Spejdere kan nyde godt af den.

Vi holder vist alle af at synge eller i hvert Tilfælde at høre Sang, hvis vi ikke selv er i Besiddelse af Sangers Gave. Sengen drager os, den giver Livet Kulør, den tolker vore Følelser og vor Stemning; de Mennesker, der ikke kan synge, er underlig fattige.

Men hvordan synger saa vi, der kan? — Jeg var for nogen Tid siden til et Aftenselskab, alt var saa hyggeligt og rart, indtil pludselig en af Gæsterne begyndte at „underholde“ Selskabet med sin Sang; det var en Spejder, der sang, og man skulde derfor tro, det laa nærmest for ham at synge nogle af vore smukke Spejder- og Fædrelandssange, men ak nej, det, han opvartede med, var de simpleste Revymelodier, som man ikke kan høre værre paa den værste Natcafé; han blev ved med at synge — Spejderen — den ene „Bumlemelodi“ efter den anden, der blev stille i Stuen

SANGENS MAGT

AF HENRY DAHL

— en trykkende Tavshed — de Sange var der ingen af os, der havde ventet, og saa kom de fra en Spejder.

Jeg spørger: Er det nødvendigt for Spejderne at synge den Slags Sange?

— Jeg tror heldigvis ikke, der er mange af Jer, der gør det, men skal vi ikke alle være enige om at passe paa, at ikke en eneste gør det; et Spejderherte maa være fyldt af noget større og ædlere end Ølviser, spækket med Eder og gamle Udtryk.

Sangen har stor Magt, den hjælper tit og ofte til at holde Humpret oppe en Graavejrdsdag. „Syng dig glad“, hedder det, men Sang kan ogsaa virke ned-

brydende, det fik vort lille Selskab at føle hin Aften, da Spejderens Sange brød den gode Stemning ned, vi havde bygget op i Aftenens Løb.

Her er det, vi skal skride ind, vi bør give Drengene og vore Kammerater noget godt at synge, bør hjælpe dem med at vælge det rette, vi har saa meget at vrage imellem, hvorfor skal vi da tage Bundfaldet op og lade Guldornene ligge?

Men det er ikke nok med, at vi mekanisk synger en god Sang, vi skal ogsaa kende dens Indhold til Bunds, forstaa hvad den har at sige os, da først har vi den rette Glæde af at synge.

Hvad enten din Stemme er lille eller stor, veldynde eller skrattende som en Krages, du vil altid have Glæde af Sangen, naar det, du vælger at synge, er godt og forædlende — en ægte Spejder værdig.

SAMTALE MED STEEN HASSELBALCK

— Værsgod!

Det er en elskværdig Kontordame, der viser os ind paa Forlagsboghandler Steen Hasselbalchs Kontor.

Og saa sidder vi overfor Direktøren, Forretningsmanden, hvis skarpe og bestemte Blik hviler paa os. Det er som om vi i Øjeblikket er sammen med et Menneske, der ligefrem er ladet med Energi; de skarpe Ansigtstræk, Øjnene, den hurtige og distinkte Tale vidner derom.

Foran paa Direktørens Bord ligger nogle Bøger, det er den Sending Drengbøger, som Forlaget netop har udgivet.

— Hvorledes, spørger vi, mens vi sætter os til Rette i et behageligt Sofahjørne, — hvorledes tog det der egentlig sin Begyndelse?

— Ja, naar jeg for 10 Aar siden begyndte at udsende Drengbøger i omtrent det samme Udstyr, som de har den Dag i Dag, skyldes det vel nok først og fremmest forretningsmæssige Grunde. Paa det Tidspunkt, i 1916, saa jeg, at her laa en Opgave, som ikke var løst af noget andet Forlag paa den Maade, jeg synes, en saadan Opgave burde løses. Tilfældet vilde nu, at min gamle Officerskammerat, daværende Premierløjtnant Gredsted, sendte mig nogle Fortællinger og spurgte mig, om det kunde blive til en Bog. Det blev til Gredsteds „Dreng“, men Forhandlingerne var resulterede i, at han havde baade „Pau“ og „Eventyrblod“ i Arbejde.

— Var det udelukkende fra et forretningsmæssigt Synspunkt, at De valgte Ungdomslitteraturen som Deres specielle Felt?

— Nej, jeg har altid haft Interesse for den opvoksende Ungdom, og ikke mindst i Kraft af den Erfaring, jeg har af at være lykkelig Onkel til en Snes Poder af begge Køn, har jeg fordybet mig i Detaillerne med mine Forfattere og arbejder meget intenst med hver enkelt Ungdomsbog, der kommer her paa Forlaget. Jeg har valgt den Retningslinje at gavne og fornøje, men gavne gennem Fornøjelsen, og det vil stadig blive Devisen, som bliver skrevet over de Bøger, jeg udsender.

— Men hvorledes lykkedes det saa at samle Eliten af Ungdomsforfattere her paa Forlaget og endnu mere maaske, hvorledes kunde det lykkes at holde fast

DRENGBOGEN 1926

Steen Hasselbalch.

paa Forfatterne.

— Ja, naar det trods alle mere eller mindre fine Forsøg fra en bestemt Konkurrenters Side for at friste dem herfra alligevel er lykkedes, saa tror jeg, det skyldes det intime Samarbejde, som jeg allerede har antydnet.

— Er 1926 et produktivt Aar, jeg mener, indsendes der mange Manuskripter fra Folk, der gerne vil debutere?

— Ja, der gaar praktisk talt ikke en Uge, i hvilken vi ikke faar et Par Manuskripter til Ungdomsbøger indsendt. Det er, som om samtlige Skolemestre i Danmark mener, at Tidspunktet maa være kommet til at gøre en Bog. Og næsten alle skriver de over det samme Tema, deres egen Barndom. Men da meget faa Skolemestre i Danmark mestrer det særlige Sprog for Ungdommen, og da deres Eventyr heller ikke er egentlig spændende, saa gaar det næsten altsammen tilbage med den sædvanlige Beklagelse, at Markedet er overbebyrdet, og at vi maa indskrænke os til at udsende Bøger af de Forfattere, som nu engang har fundet sit Publikum.

— Udsender De det samme Antal Ungdomsbøger i Aar som i Fjor?

— Ja, nøjagtigt det samme. Antal Drengbøger. Af Ungpigebøger er et Par Stykker flere. Det vil sige ca. 20 ny Bøger for Ungdommen, og det tror jeg maa siges at være tilstrækkeligt, naar man gaar ud fra, at i alle Tilfælde tre Forlag, som beskæftiger sig særlig med den Genre, udsender omtrent lige saa mange. Med de enkelte Bøger, som udkommer paa andre Forlag igen, betyder det saadan noget som op mod 100 — skriver Hundrede nye Bøger for Ungdommen — og naar jeg siger, at det set fra et boghandler- og forlagsmæssigt Synspunkt er Halvdelen for meget, tror jeg ikke, jeg overdriver. Men hvem skal ikke udkomme?

— Ja ... nu Tarzanbøgerne ... f. Eks.

— Her maa jeg bemærke, at disse Bøger er jeg ikke selv nogen begejstret Tilhænger af, men Drengene vil have dem. Det er ofte blevet bebrejdet mig, at jeg udsender disse Bøger, jeg, der dog lægger Vægt paa, at de danske Forfatters Bøger er gode og sunde. Og hertil er at svare, at disse Bøger er i Amerika, England og Tyskland gaaet i Hundretusinder Eksemplarer, udgivet af ansete Forlag. Salget af disse Bøger sætter mig i Stand til aarligt at udsende et Par Bøger, som jeg i Forvejen ved, ikke kan sælges og giver Underskud, men hvorved jeg altsaa støtter Debutanten eller den smukke Bog, som paa Grund af sit maaske noget tørre Indhold ikke bliver den store „Sælger“. Og naar Indholdet af Tarzanbøgerne ikke ligefrem er forargende, maa jeg sikkert kunne faa Tilgivelse for at have udsendt disse Bøger i samme Serie som de andre gode, for havde jeg ikke gjort det, saa havde en af mine Kolleger og Konkurrenter gjort det.

— Kan det at være Forlægger i Øjeblikket ikke sammenlignes med at være Teaterdirektør?

— Jo, i høj Grad. Den store Efterspørgsel kommer først, naar Folk ser deres egne „Vindever“. Dette kender vi paa et Forlag saa vel som paa et Teater. Vover Teatret sig ud paa Eksperimentets Vej og bringer de klassiske Ting frem, ja, saa kommer kun den lille Flok, den som vi ogsaa kender fra Forlagsvirksomheden. Slutresultatet af disse Eksperimenter, af denne Troskabs eller Pligtjeneste overfor højere Ideer viser

sig begge Steder i Kassen som Under-skud, hos en Forlægger med Restoplag, der ligger og venter paa Nedsættelsens Time, og i Teatret ved en kraftig af-tenlig Uddeling af Fribilletter, og at Stykket hurtigt maa tages af Plakaten. Dog keine Regel ohne Ausnahme — den enkelte smukke Bog i det smukke Ud-styr kan gaa og kan blive en Salgsfor-retning ligesom det store Udstyrsstykke, hvad enten det nu hedder „Stormen“ el-ler „Det gamle Spil om Enhver“. Og-saa her er det jo desværre Undtagelsen, der bekræfter Reglen.

— Vil Drengene hellere i Biografen end købe Bøger?

— Ja, det tror jeg de vil. De ser jo

her for en billig Penge — 50 Øre eller saa — den spændende Roman i et Øje-blik. Den eneste Maade, hvorpaa Dreng-bogsforlagene kunde konkurrere hermed, var at sætte Drengbøgerne ned til det samme som en Biografteaterbillet. Men dette Eksperiment er sikkert i Øjeblik-ket for stort et Vovestykke. Oplagene skulde jo i saa Fald op paa det tidob-belte, og det tør jeg i alle Tilfælde ikke indlade mig paa i Øjeblikket og sikkert heller ingen andre.

— Maa jeg saa til Slut spørge Dem om Deres Opfattelse af dansk Ungdoms-litteratur paa Baggrund af udenlandsk.

— Jeg tror, den danske Drengelitte-ratur er noget ganske enestaaende. I

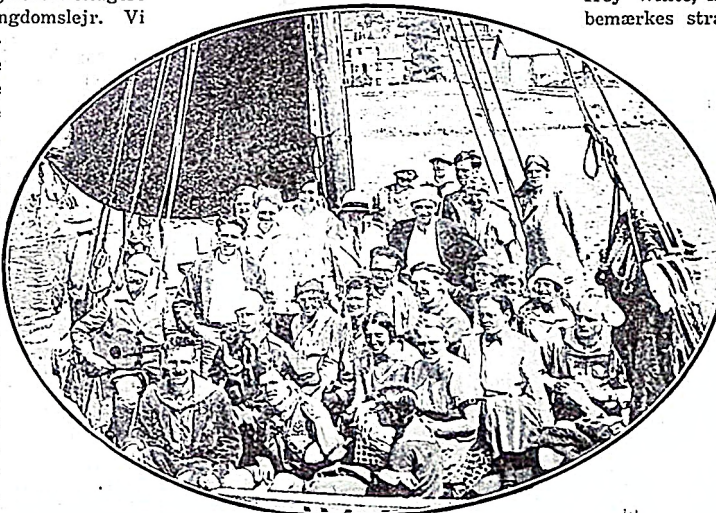
Udlandet er det navnlig den fantastiske Fortælling (Bøger af Captain Gilson og Tarzanbøgerne f. Eks.). Den særlige Form for Drengbogs litteratur, som ef-terhaanden er blomstret op herhjemme, findes der ikke megen af i Udlandet, og dog bruger vel nok alle de udmærkede Folk som Mønster Kipling: „Stilk og Co.“, den bedste Drengbog, der efter min Mening er skrevet i Verden. —

Hr. Hasselbalch tier; hans Haand gli-der hen over de fire Bøger, der ligger paa hans Skivebord. Øverst ligger A. Chr. Westergaards nye Bog, en Fortæl-ling om en lille Pariserdreng, der dan-ner en Slags Fortsættelse af „Spionen“. Niller.

Den internationale Ungdomslejr 1926 ved Gilbjerg Hoved.

Det var Mandag d. 2. August d. A. Fridtjof Lund (1. Charlottenlund) og jeg opholdt os inde paa Hovedbane-gaarden. Klokken var 7,50 Morgen. Vi skulde modtage de ni engelske Deltagere i den internationale Ungdomslejr. Vi fik at vide, at Korsør-eks-pressen, som de skulde komme med, var $\frac{1}{2}$ Time forsinket. Lidt over otte kommer et Tog bruserfide. Det er Korsør-ekspressen. Vi ser ikke noget til vor Eng-lændere. Jeg kender deres Anfører, Dorothy Bing, men hun kan saa-mænd let slippe forbi mig i Vrimslen; ellers ved jeg ikke andet om dem, end at de maa have en ret stor Oppakning. — Vi faar at vide, at Ekspres-sen kommer i to Afdelinger. Præcis en halv Time forsinket ankommer an-den Afdeling. Der kan vi heller ikke finde dem. Vi begynder at blive lidt hede om Ørene. Vi skulde jo gerne have lodset disse Mennesker til Gilleleje, saa de maa skam ikke slippe fra os. Vi stormer rundt paa Banegaarden, spørger alle Mennesker, om de har set ni Eng-lishmen i Flok og Følge. Nej. Vi erfa-rer, at der kommer en Afdeling til af den berømte Ekspres. Saa for —, sik-ken et Held. Genankommen paa Perro-nen ser vi til vor Skræk, at der holder

endnu et Tog, tydelig nok med Sovevog-ne fra hele Jylland, men allerede for-ladt — —! Nu kan de magelig være sluppet væk. Tog Nr. 4 ankommer. „How

do you do, and welcome to Denmark“, Gott sei Dank; de er ikke til at ta' fejl af. Camping dress, Rygsæk osv. Syv unge Damer og to Mandfolk. — Nu kan vi ikke naa Damperen til Helsingør, saa vi maa tage med Toget.

Efter „Indtagelsen“ af et Kaffebord damper man videre mod Helsingør.

Imidlertid har jeg benyttet Lejligheden til at se mig Selskabet lidt an. „The

boys“ er ikke særlig interessante; dog er den ene ganske flink at snakke med, naar han først faar Mundlæret igang, — en stilfærdig, pæn ung Mand, God-frey White, hed han. Mellem Damerne bemærkes straks en lille en i en grøn

Uniform med nogle my-stiske Mærker, et flettet og bemalet Læderbælte og en Strimmel paa Skul-deren mærket „Kibbo“, „Kift“. Det er „Seeotter“ (Sælhund), hvis borgur-lige Navn er Joyce Kea-son. Hun kommer som Udsending fra „Kibbo-Kift“-Bevægelsen i Eng-land, der minder meget om Spejderbevægelsen og ogsaa har sit Udspring derfra. De har (ligesom Woodcraft-Ridderskabet) skilt sig ud fra de engel-ske Spejdere, fordi de fandt dem for militari-stiske (hvad de danske Spejdere jo heldigvis kan

siges fri for). Drengene og Piger danner hver sine Afdelinger, der slutter sig sam-men indenfor samme Trop og samarbejder meget med hinanden. — „Seeotter“ her er Lærerinde paa en moderne Kostskole i England. Hun er et meget ivrigt Fri-luftsmenneske; sover altid ude hele Aaret rundt, kun i Regn og Sne kryber hun ind i sit med mystiske Tegn bema-lede Telt (!). Hun væver og syer alt sit Tøj selv. Trods det er der intet unor-

malt, endsige maskulint over hende. —

Vi var imidlertid ankommet til Gilleleje og havde faaet vor Bagage op i en Vogn, mens vi selv var paa Vej op til Lejren. Vi fulgtes med tre danske unge Piger, der ogsaa skulde derop. Den ene havde en rød Legetøjshund (i tre Led) med i Baand. Denne „Goliath“ var senere Lejren til stor Grin og Ærgrelse. Den ødelagde en Del Fotografier ved sin Nærværelse og stiftede nærmere Bekendtskab med Knoppen paa Flagstangen end nogen af os andre. Paa den anden Side af Gilbjerg Hoved saa vi en pæn lille Villa og fire store Militærtelte samt et Par mindre Telte. Det var Lejre. Vi blev modtaget af en solbrændt Mand med sort Haar og Overskæg, der talte med en lidt fremmedartet Akcent; det var Lejrlederen, Hans Ulrich Wölffel. Han er født Tysker (i Sønderjylland), men er nu dansk Statsborger og har boet her i mange Aar og er gammel Søndam. Han er Medlem af den tyske „Weltjugendliga“ og den engelske „No-More-War“-Bevægelse, det er disse to Foreninger, der har arrangeret Lejren ved hans Hjælp.

Lejrens daglige Liv.

Vi blev straks modtaget med aabne Arme af 4 tyske Spejdere, der hilste os „Gut Pfad“ (God Sti! Det er den tyske Spejderhilsen) og var henrykte over at træffe Kammerater her. Vi fik anvist en Plads til vort Telt.

Lejrordningen var udmærket. De, der ikke havde eget Telt, sov i Militærteltene. Et nyt Køkkenhold hver Dag lavede den enkle, fyldige, vegetariske Kost (det var fast Regel, at alt, hvad der hed Grød, *burde* være svedent!) Man blev vækket om Morgenens Kl. 7. Et bestemt Signalflag „Badeflaget“ meddelte, at det var Badetid (indtil Kl. 7½). Kl. 8 meldte „Spiseflaget“, at nu var Grøden færdig. Fra 9—11 vejede gerne „Diskussionsflaget“ fra Flagstangen, der meddelte, at der blev holdt Foredrag med Diskussion. Kl. 11—12 Badetid. Kl. 12½ Middag. Fra Kl. 2 eventuelt fortsat Diskussion. Fra 5—6 atter Lejlighed til Bad. Kl. 6½ Aftensmad. Om Aftenen ofte Lejrbaal. Tit dansedes der Folkedanse dirigeret af de utrættelige Tyskere. Et Par Gange havde vi inviteret Beboerne af et nærliggende Børnehjem over til at lege med.

Tyskerne var Flertal i Lejren (nogle og tyve) og satte deres tiltalende Præg paa den med deres Sang, Spil og Dans. Spejdere, hvis Antal blev forøget til 5, blev vi straks gode Venner med. Deres Fører, Lektor Walter Bacher fra Berlin, var en flink Fyr. Han var Lærer i Græsk, Latin og Historie. Tænk jer — at have en Latinlærer til Tropsfører! Naa, Latinen tyngede nu hverken ham eller hans Omgivelser, han er en dygtig Fører og et prægtigt Menneske, der forstaaer Børn bedre end mange.

Et Sproggeni.

Saa var der den flinkeste af dem allesammen, Hans L. Keineke. Han er en lystig Fyr, der er født i Bøhmen og har en tjekkisk Far og en polsk Mor. 17 Aar gammel gik han i Krig og fik en Kugle gennem sit venstre Laar. Benet maatte opereres, og siden da har det været 5 cm. kortere end det højre. Han kom derefter i russisk Fangenskab og blev sendt til Kaukasus, hvor han var i to Aar. Der lykkedes det ham at faa en Stilling som Lærer i denne Tid: „Det var de lykkeligste Aar i mit Liv,“ siger han selv. Senere har han været Krigskorrespondent i London og var efter Krigen nogle Aar i Amerika, hvor han virkede som Spejderfører. Nu er han Købmand i Hamborg. Han taler flydende Engelsk, Fransk, Tjekkisk, Polsk, Russisk og Tysk i alle Dialekter. Han er nu 29 Aar, men ser ud, som om han var 18, trods sit korte Ben; man mærker det næsten slet ikke paa hans Gang. Et Sproggeni som ham blev der naturligvis meget Brug for ved Foredrag og Diskussion. Af andre Tyskere maa ikke glemmes Redaktør Kurt Heilbut fra Dresden, Lejrens Alderspræsident, der dirigerede al Sang og Dans med sin Luth, sin Bas og sit sprudlende Humør.

Fra Norge var der en Lærer, Anker Holmin Andersson, en underlig, drømmende Fyr, der sagde meget lidt, men var mægtig flink, naar man først kom igang med ham.

Der var ogsaa to Svenskere; den ene var ganske vist Sproglærerinde i København. Den anden var født og oplært i Tyskland, men er nu Tandlæge i København; han var forresten en sjov Fyr, der kun spiste Raakost: Brød, Smør og Honning er hans Hovednæring.

Det, disse Mennesker samledes om,

var Ønsket om, at der aldrig mere skulde blive Krig. De mener, ligesom Spejdere, at den bedste Vej til Fred mellem Nationerne er at bringe de unge fra de forskellige Lande sammen i Lejre, sætte dem i Forbindelse med hinanden ved Korrespondance osv., saaledes at de lærer hinanden at kende og lærer af hinanden og ser, hvilke prægtige tige Mennesker der kan findes mellem deres saakaldte „Fjender“. Saa vil de sikkert senere være lidt mindre ivrige for at slaa hinanden ihjel. Mens vi har vore store og smaa Jamboree'er, har de disse Fredslejre, som afholdes et eller flere Steder hvert Aar. Vi nogle og fyrrer Deltagere her i denne Lejr blev allesammen mægtig gode Kammerater, og mange af os vil holde Forbindelse med hinanden til Stadighed. Dette er egentlig ogsaa det vigtigste. Foredragene, der alle handlede om, hvorledes man paa forskellig Maade arbejder og kan arbejde for Fred, var af mindre Betydning.

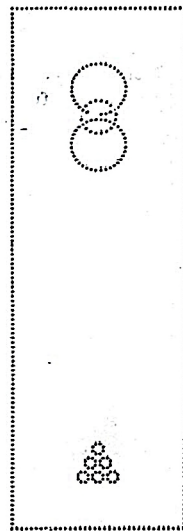
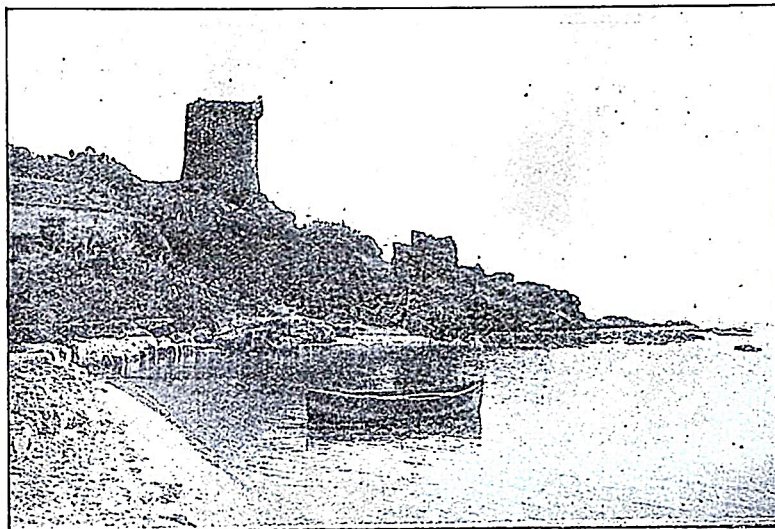
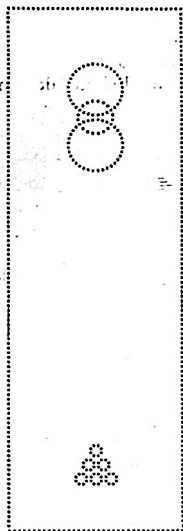
Militærnægterlejren.

Lejren holdt Forbindelse med Militærnægterlejren i Gribskov, hvor de, der ønsker at overflyttes til civil Tjeneste, bliver sendt til 20 Maaneders Skovarbejde. En af disse, Hagbard Johansen, besøgte os meget ofte og var gode Venner med os alle; en anden af dem (der allerede var udtjent), var Lejrens autoriserede Fotograf.

En Aften var næsten hele Lejren til Lejrbaal hos nogle Sønderborgspejdere, der havde opslaaet en midlertidig Lejr ved Gilleleje. Deres Leder var Tropsfører Hein Johansen, Væringerne. Det var en vellykket Aften, der gav alle det bedst mulige Indtryk af de danske Spejdere. Sønderborgspejdere sang om Kap med de engelske og tyske Deltagere i vor Lejr. En K. F. U. M.-Spejder, der var Gæst, sang Solo. Vi danske Deltagere, der desværre ikke havde kunnet synges noget ordentligt, var dem alle meget taknemmelige. Tak for den Aften, Væring og 1. Sønderborg!

— Til næste Aar vil et lignende Stævne blive afholdt paa en gammel Borg i Tyskland. Lad os haabe, at Spejderbevægelsen bliver bedre repræsenteret der.

Arne Rosenhoff,
Flokfører for GUF.

Mit Kendskab til Korsika var for et Aarstid siden ikke stort — det indskrænkede sig til at kende Ajaccio som Napoleons Fødested, til at vide Besked om, at Øen for Størsteparten var dækket af Makikrat, og at her endnu herskede Blodhævn (Vendetta). Nu kender jeg ganske godt den lille Ø, og muligt vil det interessere „Spejdernes Magasin“s unge Læsere at høre lidt nærmere om Øens ejendommelige Natur og ikke mindre ejendommelige Befolkning. — Skønhedens Ø kaldes Korsika, og hvor er det sandt, hvor er det evigt sandt. Uforglemmeligt er de Indtryk, man faar, naar man færdes langs Kysten, hvor Vejene snor sig i lange Slyngninger — paa den ene Side, dybt nede, ligger det blaa Hav, paa den anden Side rejser de makiklædte Bjerge sig, og tidt og ofte vil man se en stor Fiskeprærie svæve højt oppe i ensom Majestæt. Klipperne danner de mest fantastiske Former, og her passerer man et Pas i al sin vilde Skønhed, her bruser en Flod larmende afsted, og her ligger en smilende Bugt. Milevis kan man vandre uden at se hverken et Hus eller møde et Menneske; uforstyrret kan man nyde den vilde, storslaaede Naturs højtidfulde Ro og Fred, den dybe Stilhed. Eller man tager med den distigt byggede Bane tværs gennem Øen gennem herlige Bøge- og Kastanje-skove, der vokser op ad Bjergenes Skræninger med skummende Bække og omgivet af sneklædte Tinder.

KORSIKA

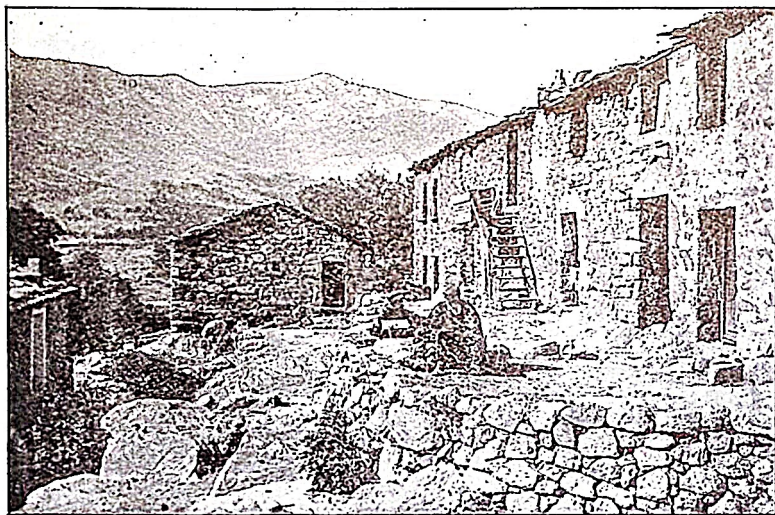
AF TORRY GREDSTED

Landsbyerne ligger som oftest paa vanskeligt tilgængelige Steder, og langs hele Korsikas Kyststrækning, ved Bugter og Flodmundinger, hvor fjendtlig Landgang kunne finde Sted, ligger nu til Dags Ruiner af tidligere befæstede Smaaborge. Og der har været god Brug for disse; thi altid har den skønne Ø været et Stridens Æble — ja, hvor findes vel det Land, der har været underkastet saa mange forskellige, fjendtlige Herskere? Vandalerne afbrændte de tusindaarige Skove, Byzantinerne udpinte Landet i den Grad, at Beboerne for at opretholde Livet maatte sælge deres Børn, Sarrazinerne brændte og hængede, myrdede og plyndrede gennem tre Aarhundreder et Land, som ingen tænkte paa at række en hjælpende Haand. Og hvor har Korsika ikke lidt under Genuas tyranniske Herredømme, hvis fornemste Maal var at udrydde de oprindelige Beboere for at befolke Øen med Fremmede. Igennem fjorten Aarhundreder har Korsika ført en tilsyneladende haabløs Kamp, og dog er Racen ikke uddød. Deres Foragt for Rigdom og Luksus, deres simple Levevis, som hærdede deres Lege-

mer og holdt Frihedsaanden vedlige, var deres Redning. Og den Fremmede, der nu til Dags besøger Øen, vil finde en Befolkning, der i mangt og meget adskiller sig fra Gennemsnitseuropæeren. Det er en stolt Race med egne Æresbegreber og gennemsyret af Fædrelandsstolthed og vild Frihedskærlighed — Egenskaber, som kun kan aftrænge alle Respekt. Men den lovlige Fremmed vil maaske finde det underligt og ryste betænkeligt paa Hovedet ved at blive Vidne til, hvor lidt Respekt Korsikaneren har for Samfundets Love, han ggr, hvad han vil og holder først og fremmest fast ved selv at have Lov til at hævne tilføjede Forurettelser.

Intet andet Sted knytter vel Slægtskabets Baand en Familie stærkere sammen end her paa Korsika, og endnu hersker der blodigt Fjendskab mellem forskellige Familier, et Fjendskab, der ofte har sit Udspring Aarhundreder tilbage. Endnu hersker „Blodhævnen“ her, og endnu huser Makien „Banditter“, Mænd, der har taget sig selv til Rette paa blodig Vis.

Men for den Fremmede frembyder de ingen Fare, intet andet Steds rejser man maaske sikrere; thi der findes ingen Tyve paa Korsika, og tidt og ofte har en Fremmed vandret Side om Side med en af disse „Banditter“ uden at ane, at han som Ledsager eller som Fører havde en af „Makiens Helte“. — Det er kun faa Maanedger siden, at det endelig lyk-

Fra en korsikansk Landsby.

kedes Gendarmerne fra Ajaccio at faa Ram paa en kendt Bandit, der i 24 Aar havde været Makibeboer. Hans Begravelse var storstilet, og hans Kiste dækket af Kranse fra Folk fra alle Samfundslag. Han har en fjortenaarig Søn, der gaar i Latinskole i Ajaccio, og der er vist ingen Tvivl om, at om faa Aar taler hans Bøsse Hævnerens Sprog.

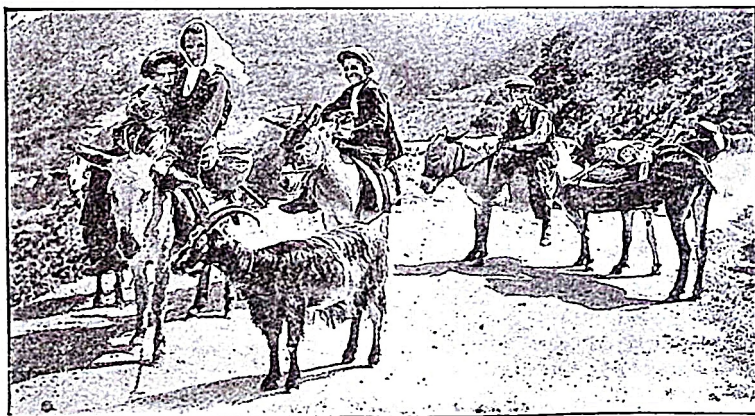
Som sagt — Befolkningen her er noget for sig selv og kan ikke i alt maales med vor Maalestok — stolte, ærlige, lidet pengegriske, hjælpsomme og meget gæstfri; men desværre langfra energiske eller arbejdsomme. Deres Hovedinteresse er Politik. Hver nok saa lille Landsby er delt i politiske Partier, der ogsaa i det daglige Liv staar meget fjendtlig overfor hinanden, og ved Sogneraadvalgene knalder Revolverne livligt i Gaderne.

Den opvoksende Ungdom har ikke gode Vilkaar. De halvvoksne Knægte bliver ikke sat i Lære eller til stadigt Arbejde; hele deres Virksomhed indskrænker sig til at passe deres mindre Spøkende eller en Gang imellem til Husholdningen at hente Vand ved Brønder eller Brænde i Makikrattet.

Og den skolespændende Ungdom — ja, det er baade til at le og græde over. Der er naturligvis Skoletvang; men ligesaa naturligt er der ingen, som bryder sig herom — hverken Forældre eller Børn. Den 14. Juli begynder deres 3 Maane-

ders Sommerferie; men allerede en Maaned før udebliver Eleverne. Læreren klemter samvittighedsfuldt med sin Klokke en hel Maaned igennem — forgæves, forgæves, der kommer bare ingen Elever. Jeg har spurgt mange af Drengene, hvorfor de dog ikke gik til Skole; men altid fik jeg Svaret, og det kom fra Hjertets Grund, uden Tvølen og alvorligt ment: „Jamen dog — Ferien nærmer sig jo“. Jeg har ogsaa drøftet Spørgsmaalet med Forældre; men de trak kun opgivende paa Skulderen.

For en gammel Spejderfører er det

Korsikanske Typer.

trist at følge Drengenes Færden. Ikke en Leg kender de, 'og ogsaa de driver ørkesløse rundt omkring i Byen eller sidder paa Stengærdene og lader sig varme af Solen uden at foretage sig det ringeste. De Galeriadrenge lærte jeg ganske godt at kende, og en Dag skrev jeg efter en Fodbold. Den kunde sætte Liv i Gemytterne, og det temmelig eftertrykkeligt. Saa længe jeg selv ledede Spillet og forklarede Reglerne, gik alt godt; men en Eftermiddag, da de spillede alene, var det ved at ende galt. Skænderi, saa det hørtes viden om, og vildt Slagsmaal; thi da nogle mente sig forurettede, vilde de absolut med Knive flænge og flænse den samme Fodbold, de i flere Uger hver Dag med Længsel havde spurgt efter. Der skal saa lidt til, at en Korsikaners Sind kommer i Kog, selv om han kun er en 10-aarig Dreng.

Faa Steder kunde Spejdersporten finde bedre ydre Forhold — Klima, Terrain m. m. — end her paa Korsika, og faa Steder kunde Ungdommen trænge mere til at stifte Bekendtskab med Spejderbevægelsen — hvis det da i det Hele taget var muligt for dygtige Førere at indpode dens Aand og bærende Ideer i de vilde Knægte.

Korsika er i mangt og meget som et Stykke Middelalder midt i vor civiliserede og overkultiverede Europa, og det baade hvad angaar Jordens Dyrkning, Befolkningens Tænkemaade og Overtro, deres gamle Sæder og Skikke og daglige Levevis. Lad mig tilsidst fortælle en lille, sandfærdig Historie, som ganske godt giver en et lille Indblik heri.

Den har sit Hjemsted i Lubiacci — Fattigkvarteret i Byen Corte. Paa begge Sider af en snæver og elendig brolagt Gade har man bygget mægtige Huse — 6 til 7 Etager høje, og det trods Jorden er fabelagtig billig i Corte. Et saadant Hus rummer flere Hundrede Beboere, og Størsteparten af dem er Ejere af deres lille et eller to Værelses-Lejlighed, hvor de hygger sig i herligt Fællesskab med deres Husdyr-Hunde, Katte, Høns, Kaniner og Geder.

Hvorfor ikke Æsler?

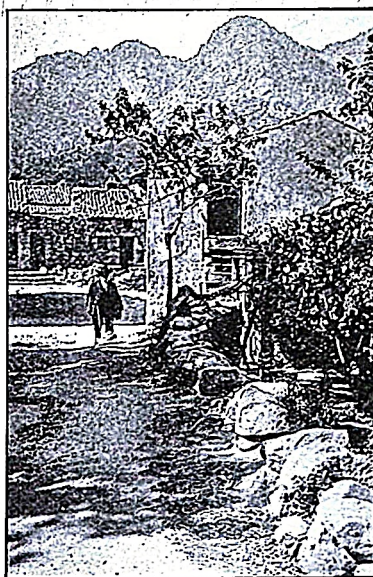
Jamen — det er netop et saadant, der er Helten i denne lille Historie, eller vel snarere — det er dets Ejerinde, der er Heltinden.

Hun hed Zattera og var en gammel Kone, der passede sig selv og sit Arbejde. Hun boede paa 3. Sal i et af disse høje Huse, og hver Morgen og Aften kunde man møde hende paa Trappen, fulgt af sit lille Æsel, der muntert tog de brede Stentrin paa Spiraltrappen.

Naa ja, af og til hændte det jo, at det glemte sig selv og troede, det var paa Landevejen.

Og det hændte ogsaa, at det om Morgeneen, naar dets Ejerinde vækkede det af en blid Slummer for at føre det til sit Arbejde, lod sin Skryden høre, saa Ejendommens Ruder klirrede.

Det blev tilsidst de øvrige Beboere for meget — og de klagede.

Landsbygade paa Korsika.

„Naa, hvad har du saa at sige til det, Zattera?“ spurgte Dommeren.

„Hr. Dommer,“ svarede Zattera, „det er sandt nok, at jeg hver Aften tager mit Æsel med mig op i min Bolig; men jeg har ikke gjort nogen Uret. Jeg har Ret til at passere Trappen, ligesom jeg

har Lov til at huse, hvem jeg vil i min egen Lejlighed. De, som fortæller, at min stakkels „Domenico“ ikke er renlig paa Trappen — de skulde hellere passe paa deres Børn. De er ikke for kónne i den Retning. Og er der Grund til at klage over de smaa Trompetstød om Morgenen? Det vækker de dovne, og at sove for længe om Morgenen er ikke sundt.

Men, Hr. Dommer, jeg vil godt lade mit Æsel sove ude, men kun paa en Betingelse. Hvis jeg lader mit Æsel passere op og ned ad Trappen, saa er der mindst tyve af mine Naboer, som lader deres Gris gøre det samme. Og, Hr. Dommer, en Gris er mere urenlig end et Æsel; den tager mere Plads og gaar langsomt — i Særdeleshed naar den er fed. Ja, der er Dage, hvor man maa vente paa at kunne komme op eller ned ad Trappen, og navnlig naar vi nærmer os Allehelgensdag.

Jeg forlanger kun, Hr. Dommer, at hvis jeg ikke maa beholde mit Æsel hos mig, saa maa de andre heller ikke huse deres Grise.”

Det var Zatteras Ord, og Dommeren kunde smilende ikke andet end give hende Ret.

„Hvad siger I andre saa til det?“ spurgte han Anklagerne. Alle som een svarede de: „Lad Zattera beholde sit Æsel.”

Torrey Gredsted.

Spejdernes Magasins Kryds og Tværsopgave.

Vandret:

1. Dem bruger I for lidt!
8. Bærer I.
13. Forholdsord.
16. Pine.
20. Instrument.
23. Altsaa.
28. Flyder.
31. Kraftskurepulver.
39. Findes i Norge.
47. Bestaar Aaret af.
52. Talord.
55. Advare strengt.
59. Navn.
64. Ægyptisk Gud.
67. Er svært at faa af.
72. Gammelt Ord for græd!
78. Fugtig.

7	2	3		5		8		10	11	12
13				16	17	18		20		
23					28			31		
35				39						46
47	48	49	50		52			53	56	57
59					64			67		
	72					78				

Lodret:

1. Holde Udkig.
2. Tidsafsnit.
3. Had.
5. Kendeord.
8. Stedord.
10. Navn.
11. Dreng.
12. Siddet højst.
17. Gør Nar.
18. Gøre Nytte.
48. Hensigt.
49. Skænk.
50. Navn.
55. Tillid.
56. Det omvendte af sur.
57. Engelsk Udtryk for at bruge.

3 Præmier a 15 Kr.

TYVERIET PAA KOSTSKOLEN

af MAGNUS E. PEDERSEN

„Kære Broder!

Du maa hjælpe mig. Det ser meget gult ud for mig. Bliv ikke forskrækket, naar jeg fortæller dig dette — jeg lover dig, at det skal være forbi med den Slags Ting. Du ved, at jeg faar ca. 5 Kr. mdl. til Lompepenge — ligesom du, men medens du bruger dine til Bøger, har jeg altid brugt hver rødt Øre til Sold — det er forkert, men det er saa fristende, og jeg kan ikke lade være, selv om jeg beslutter det, hver Gang jeg ikke har flere Penge. Men det er ikke det værste. Havde jeg bare nøjedes med at solde for de 5 Kr. — men jeg har soldet paa Kredit, og jeg vidste ikke, at jeg skyldte saa meget; jeg forstaar det ikke. Meyer var saa flink og sagde, at det gjorde ingenting, at vi skyldte — han vidste jo, vi betalte. Men nu er hans Flinkhed pludselig forsvundet — han har vist sig som den væmmelige Fyr, han i Virkeligheden er. Han har sagt til mig og fire andre, at hvis ikke vi betaler vor Gæld inden tre Dage, sidste Dag Fredag, saa melder han os til Skolen. Du ved, hvor strenge Skolens Regler er — Solderi er strengt forbudt, og jeg bliver bortvist, hvis Meyer sladrer. Han siger, at jeg skylder 31 Kr. 40 Øre — jeg kan ikke tro, det passer; men hvad skal jeg gøre — jeg maa have fat i de Penge. De andre fire klarer den vist.

Jeg er meget ked af det; men det nytter jo ingenting. Far og Mor maa for alt i Verden ikke vide noget — de tror, det gaar saa godt for mig, og det gør det ellers ogsaa. Hvis du skriver hjem, maa du endelig ikke nævne mig — de vil blive ulykkelige, hvis de faar noget at vide derom. Vi maa klare den. Du maa hjælpe mig. Kan du ikke sælge Blichers Noveller og Litteraturhistorien og „Gøngehøvdinden?“ Jeg ved, at du ikke faar det halve af deres Værdi — men jeg skal spare sammen og give dig Bøgerne tilbage og meget mere. Jeg har sl. t ingenting, der kan sælges.

Du maa endelig skrive hurtigt — jeg

er ikke rolig, før jeg har hørt fra dig. Du kan stole paa, det skal være forbi med Solderiet; men det er slemt, naar man er kommet ind i det, og du ved, hvad det vil sige, naar Kammeraterne vil have En med.

Jørgen.
P. S.: Jeg havde fuldstændig opgivet det hele. Saa kom jeg i Tanker om dig. Jeg gaar ned paa Posthuset i Morgen og hører, om der er kommet Brev fra dig.”

— — —

Frederik lod Blikket glide fra Brevet ud over Skolens Have og over Markerne, der strakte sig, saa langt Øjet rakte. Hist og her laa nogle Huse og en enkelt Gaard. Træerne stod nøgne og trøstesløse, og Jorden var dækket af et tyndt Lag Sne, som var blevet fast og haardt ved Frosten. Bag ved Bakken tilhøjre skimtedes et Stykke af Fladvandet, der var tillagt og taget i Besiddelse af den skøjteløbende Ungdom.

Frederik sad ved Viduet og saa det hele og saa alligevel ingenting. Han foldede Brevet sammen og puttede det i Konvolutten og gemte den. Langsomt rejste han sig og gik hen over Gulvet, men standsede saa ligesom tilfældigt ved Boghylden. Der stod han og betragtede de kære Bøger, medens han i Tankerne gennemgik, hvad de havde kostet ham. Sparsommelighed indtil Gerrighed. Arbejde, Flid. Han samlede paa Bøger; men kun indbundne regnedes med til Samlingen. Der blev omhyggelig ført Katalog over disse Bøger; de var inddelt i to Grupper: belærende og Skønlitteratur, og hver Bog havde sit Bogstav og Nummer og blev indført alfabetisk efter Forfatterens Navn. Ligeledes var der Sparebind om dem alle for at skaane dem, og paa hvert Bind var trykt med Haandtrykkeri: Frederik Møllers Bogsamling.

Denne Samling var Frederiks Stolthed. Enhver paa Skolen kendte den.

Blikket saandsede ved Vilhelm Østergaards Litteraturhistorie. Frederik tog den ned og vejede den prøvende i Haanden. Den havde kostet meget. Naa, og

skulde den saa sælges igen! Hvem vilde købe den? Hvem regnede den for noget? Hvem vilde give Penge for Bøger? Ikke engang „Blicher“ vilde kunne give mere end en Brøkdel af den Pris, den havde kostet. Kammeraterne havde Masser af andre Ting at bruge deres sparsomme Lompepenge til.

Frederik gjorde Kasse op — 3 Kr. 18 Øre. De formerede sig ikke mellem hver Gang, de blev talt — første Gang havde han dog faaet det til 3,28, men det var forkert.

Han stod netop og overvejede Chancerne for at rejse Pengene ved Laan, da Hugo bankede paa og traadte ind i Værelset.

„Dav!“ hilste han muntert.

„Dav,“ svarede Frederik. „Du er ikke paa Isen.“

„Nej, som du ser. Jeg er lige blevet færdig med et Brev til dem derhjemme.“

„Naa, ja — det skal ogsaa til.“

Hugo gik hen og satte sig i Vindueskarmen og gav sig til at fløjte en Melodi for at udfylde Pausen. Frederik ordnede nogle Skolebøger til den næste Dag.

„Hvad tager du dig ellers til?“ spurgte Hugo, idet han pludselig afbrød sin Fløjten.

„Aa ingenting ...“

„Kan du nok faa Tiden til at gaa med det?“ — Hugo gav sig til at fløjte igen.

„Hvad jeg vilde have sagt!“ begyndte han noget efter. „Du fik Brev i Dag.“

„Jeg ... ja!“ Frederik blev opmærksom. „Hvorfor ved du det?“

„Jeg hentede selv Posten. Det er fra din Bror ... ja, der stod jo Afsender bag paa. Hvordan har Fyren det ellers?“

„Tak, meget godt!“

„Hvilken af jeg er i Grunden ældst — er du ikke,“

„Jo, et Aar.“

„Hør, hvordan gik det egentlig til, at I to Brødre ikke kom paa samme Skole?“

„Han skulde ogsaa have gaaet her; men saa blev Far Uvenner med Hr. Friis — og saa skulde Jørgen ikke paa hans

Skole. Saa blev han sendt derned. Det var for Resten Meningen, at jeg ogsaa skulde bort herfra; men det blev alligevel aldrig til noget."

"Blev de Uvenner? Om hvad?"

"Aa, om ingenting. Det var vist Politik — Far er stokkonservativ, og Hr. Friis havde en anden Mening. Hvis Hr. Friis havde været lidt mere Forretningsmand, havde han undgaaet at snakke Politik eller i hvert Fald sagt Ja og Amen til alt, hvad Far sagde, og saa havde han faaet Jørgen."

"Ja, saadan kan det gaa," sagde Hugo dybsindigt. — "Hør, mens jeg husker det — kan du ikke laane mig 2 Kroner?"

"Det kan jeg ikke — jeg mangler selv 30 Kroner."

"30 Kroner!" gentog den anden, "Hvad skal du med 30 Kroner?"

"Det kan jeg ikke saa godt fortælle dig."

"Du skal naturligvis have købt en eller anden dum Bog igen ... Hjørtens Flugt over Plankeværket", indbundet i Pragtbind, eller saadan noget som ingen Mennesker gider læse. Puh ha! Nej, saa er jeg mere nobel i min Fordring — jeg har set paa et Par Skøjter, fine Ting, kun lidt brugt — to Kroner ..."

"Du tager fejl, Hugo. Det er meget nødvendigt, at jeg faar de Penge. Det betyder meget mere end hele min Bogsamling. Ved du ingen, der vil give 30 Kroner for dem allesammen? Jeg maa og skal have Pengene inden i Morgen Aften. De skal skaffes, om jeg saa skal stjele dem ..."

"Hvad er der i Vejen?" spurgte Hugo forfærdet.

Frederik bed sig i Læben.

"Bliv ikke bange!" sagde han roligere. "Jeg mener det ikke saa slemt. Men det er vigtigt for mig, at jeg faar de 30 Kroner. Er der ingen i Byen, der køber Bøger?"

"Næh, jeg kender ingen. Du kan ikke sælge Bøger for saa mange Penge. Hør, sig mig nu, hvad er der i Vejen. Hvad skal du bruge 30 Kroner til?"

"Jeg vil helst være fri for at fortælle dig det."

"Er det dig selv, det er galt med?"

"Nej."

"Saa er det din Bror! Det er Brevet; tror du ikke, jeg har kunnet mærke det paa dig hele Tiden!"

"Jeg bryder mig ellers ikke om det, men jeg maa vel hellere fortælle dig det. Jeg kan jo stole paa, at det ikke kom-

mer videre. — Nej, læs hellere Brevet selv!"

Hugo fik Brevet og læste det. Frederik betragtede ham skarpt og iagttog Virkningen, som den afspejlede sig i hans Ansigt.

"Naa?" udbroød han, da Hugo foldede Papiret sammen og puttete det i Konvolutten.

"Ja, det ser ikke godt ud."

"Det kunde jeg selv sige."

"Jeg er ked af, at jeg ikke kan sige noget bedre. Jeg vilde gerne hjælpe dig, men jeg har ingen Penge, og jeg har ingenting, jeg kan sælge, og hvis jeg havde, kendte jeg ingen, der vilde købe det."

"Gid jeg vidste, hvor jeg kunde laane Pengene."

"Nej, den duer ikke. Der er ingen, der laaner dig saa mange Penge, og du kan heller ikke faa dem i Smaasummer, ikke 30 Kroner. Desuden vil De have at vide, hvad Pengene skal bruges til, og hvornaar de kan faa dem tilbage."

"Hvad Spøren skal jeg gøre?" stønnede Frederik.

"Du naa nej, det er ligegyldigt."

"Jo, sig det bare!"

"Naa ja, jeg kender en, som kunde laane dig Pengene. Men jeg ved, at han ikke gør det."

"Hvem?" — Ordene havde tændt en Gnist af Haab i Frederik — men den sluktes, da Hugo nævnede Navnet.

"Tror du, han har de Penge?"

"Ja, jeg ved det! Jeg indløste en Postanvisning for ham i Dag. Den lød paa 30 Kroner."

"Akkurat de Penge, jeg mangler! Lykkelige Asen! Hvad skal han bruge den Kapital til?"

"Tror du, Smith regner det for noget? Det er, som en af os faar sendt en Krone. Jeg tænker, han har bildt Forældrene saadan noget ind som, at han har haft sit Ur til Reparation, og at han skal købe nye Skolebøger. Maaske har han bare skrevet: Jeg skal bruge 30 Kr. Send dem straks."

"Ja, saadan skulde man have det," sukede Frederik.

De talte endnu en Stund sammen, og inden han gik, lovede Hugo at gøre, hvad han kunde, for at hjælpe Jørgen over den truende Situation.

Men den Aften skrev Frederik et Brev, som stod i Modstrid til hans Sindsstemning. Det lød saaledes:

"Kære Broder!

Vær ved godt Mod! Jeg skal sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at skaffe de 31 Kr. og 40! Bliv ikke urolig, selv om de ikke kommer med det samme. Naar du faar dette Brev, er det Torsdag. Hører du ikke fra mig Fredag, maa du tale med Meyer og faa et Dages yderligere Frist. I saa Fald kan du vise ham dette Brev. Pengene skal nok komme; jeg har jo Værdier for det tredobbelte Beløb.

Mange Hilsener!

Frederik."

Næste Dag var en bevæget Dag i Skolens Historie.

Det sporede allerede ved Morgenbordet, hvor der imod Sædvane herskede Stilhed. De mindre Dreng betragtede med ærbødig Nysgerrighed de seks fra Fjerde og Realen, og enhver af disse opførte sig end ellers. Poul og Hugo skændtes ikke, og den sidste saa tilmed bister og utilnærmelig ud. Frederik glemte at bruge Peber til Maden og spildte Kaffe paa Dugen, ja, selv Carlo, som dog først var kommet med Morgentog, opførte sig paa en underlig kej-tet og mistænkelig Maade, og Edvard Smith, der var Midtpunktet i det hele, sad og smaabandede imellem Tænderne, men saa lavt og utydeligt, at ingen af Lærerne kunde gøre ham noget. Kun Steffen, hans Sidemand, syntes at være Situationen voksen; han havde valgt at spille Iagttagerens Rolle, idet han ugenert lod sit Blik hvile snart paa den ene

... Læs hellere Brevet selv ...

og snart paa den anden af Kammeraterne.

Tidlig om Morgenen havde Skolebestyreren kaldt alle Kosteleverne sammen og holdt en Tale til dem, nærmest en Tordentale. Det var under Indtrykket af denne, at Drengene indtog deres Morgenmaaltid.

Naada, hvor der blev Bang i den, da alle de andre Skolebørn mødte! De blev naturligvis straks underrettet om Sensationen, og skønt Reporterne ingenting selv vidste, var de nyankomne meget taknemmelige endog for den mest vildledende Oplysning. Der var Sprængstof i Luften! En Eksplosion kunde ventes paa et hvilket som helst Tidspunkt.

Morgensangen forløb normalt; men Stemningen var ikke, som den burde være. Realisterne, til hvilken Trup Smith og Steffen hørte, stod med meget højtidelige og fornemme Miner — det var næsten, som om de i Dag særlig ønskede at udtrykke, hvor højt de var hævet over Skolens øvrige Klasser. Fjerde Mellemterne paa deres Side lagde ikke Skjul paa deres Foragt for Realklassens indbildske Farisæere. Og alle de øvrige Elever interesserede sig mere for at iagttage disse to Grupper end for Versene i Salmebogen.

Hele Dagen var præget af Sensationen. I Skoletimerne viste dette sig derved, at selv de dygtigste Elever ikke kunde deres Lektier. Lærerne skældte ud og gav smaa Karakterer — men lige meget hjalp det.

Det var tydeligt, at alt andet var Luft for Skolebørnene i Dag. I Frikvarteret taltes der kun om denne ene Ting, og man dannede Klynger, der ivrigt diskuterede Sagen. Man havde hørt dit og lagde selv dat til, og den og den mistænkte man — „men selvfølgelig, du maa ikke sige det til nogen!”

De seks, som var saa heldige — eller uheldige — at være intimere berørt af Sagen, og blandt hvilke efter Sigende Synderen skulde findes, forholdt sig derimod mærkværdig tavse. De udtalte sig overhovedet ikke; spurgte man dem, sagde de, at de ingenting vidste. Kun en af dem, nemlig selve Smith, ytrede sig desangaaende, men desværre ikke i positiv Retning. Til Gengæld var den Maade, hvorpaa han tilkendegav sit Mishag med det skete, saa forbitret og saftfuld, at Sagen blev endnu mere interessant og spændende.

Han var i Virkeligheden Dagens Helt.

— — —
Her er et Uddrag af en Samtale, der fandt Sted om Aftenen paa Smiths Værelse.

„Mistænker og mistænker!” sagde Steffen. „Det er jo sin egen Sag at sige noget om en af sine Kammerater, naar man ikke har noget fast Holdpunkt.”

„Ja, der har vi det!” snurrede Smith. „I vil allesammen selv staa i et gunstigt Lys — men Død og Pine, hvis I skulde komme til at fornærme en af de andre! Pyt med Kammeratskabet! Den Slyngel, der stjal de 30 Kr. fra mig, tog ikke Hensyn til nogen — hvorfor skal jeg og du og Per og Povl saa tage Hensyn til ham? Tyven skal findes — han skal ikke dø i Synden ... og han skal komme til at fortryde sin Tarvelighed hundrede Gange.”

„Naa ja, Tyven skal findes! Men tror du, Hr. Friis finder ham? Bevares, han har en morderlig genial Fremgangsmaade — han kommer ind i Klassen, meget højtidelig, og stiller sig op ved Katederet. „Ja, det er en majet kedelig Historie, majet kedelig Historie — hmh!” Og saa begynder han at spørge dem ud, en efter en. „Har du gjort det, Peter?” „Har Du, Mads?” „Du, Mikkel?” Den Dreng eller Pige (ja, Pigerne spørger han jo overhovedet ikke), som svarer ja, maa da være mere end almindelig dum.”

„Saa melder jeg det til Politiet!”

„Politiet!” Steffen trak haanlig paa Skulderen. „Hvad tror du, Politiet regner en Sag paa 30 Kr.? De sender en Mand ud, maaske; han laver et farligt Bulder og udretter ingenting. Han udspørger baade den ene og den anden og skriver en Mængde Sludder op i sin Lommebog. „Hvornaar er du født? Har du tidligere været straffet?” Du kan tro, jeg kender det! Jeg har en Bror, som har Plads paa et Fabrikskontor; han blev der engang stjaalt 70 Kr. fra — han har aldrig set dem siden! Jo, der kom en af Politiets fine Hoveder og skulde ordne Sagen — jeg skal love for, han lavede den fint! Han begyndte med at afhøre de Kontorfolk, som var hævet over al Mistanke — det tog flere Timer, og imens fik Bydrengen og et Par unge Mennesker Lov til at gaa — man kunde da ikke forlange, at de skulde blive der hele Natten. Ikke sandt — det laa da nær at tro, at det var en af dem, for Pengene havde været i min Broders Overtøj ude i Gangen, og der gik de ud og ind uafbrudt ...”

„Ja, det er en forbistret Redelighed!” mumlede Smith uden at vise Steffens Beretning Interesse. „Hvem Pokker kunde ogsaa ane, at det skulde være nødvendigt at laase Skabet af for sine Sager! Men du kan stole paa, for Fremtiden skal jeg passe paa hver en rød Øre, saa ingen Kat skal komme til dem!”

„Ja, man ved snart ikke, hvad man kan have i Fred. Jeg har aldrig ejet en Nøgle til mit Skab; men nu skal jeg have købt mig en — jeg vil minsandten ikke risikere noget ...”

„Aa, jeg vil blæse dig et Stykke! De Par Ører, du har, er der saamænd ingen Djævel, der finder paa at hugge. Nej, tag og find mig Tyveknægten — det var mere nyttigt!”

„Ja, jeg kunde have knusende Lyst til at give mig i Lag med Sagen,” tilstod Steffen. „Det er jo en første Klasses Detektivopgave.”

„Tror du, du kan magte den?”

Smith betragtede forskende sin Klassekammerat. I Virkeligheden havde han mere Tiltro til ham end til baade Skolebestyreren og Politiet. Der sad et Par intelligente Øjne bag Steffens Brilleglas. Han var ingen Tosse, Klassens fineste Matematiker — og han forstod at bruge sin Hjerne.

„Der er bare det,” sagde Steffen, „at skal jeg have noget ud af Sagen, saa maa jeg gaa systematisk til Værks, bl. a. maa jeg ligefrem holde Forhør over nogle af Drengene. Tror du, de vil finde sig i det?”

„Det skal de! Jeg kan indbyde dem, du vil have, til et Møde her paa Værelset endnu i Aften, om det skal være, og saa kan du more dig med dem, lige saa tosset du vil. De, der er uskyldige, maa da være glade for at faa Sagen klarlagt, saa de er fri for Mistanke, og hvis endelig en skulde nægte at møde, saa er det ham, der er Tyven, det er klart!”

„Ja, ærlig talt vilde jeg nu helst vente til i Morgen Aften — saa kan jeg bedre forberede mig og lægge det hele til Rette. Men lad mig nu allerførst blive sat grundigt ind i Sagen. Sig mig, hvornaar i Morges opdagede du, at Pengene mangede?”

„Jeg saa ikke paa Uret; men jeg tænker, at Klokken var en halv Snos Minutter over syv.”

„Og hvornaar saa du Pengene sidst?”

„Jeg fik dem i Gaar pr. Postanvisning. Hugo indløste den for mig, og jeg lagde dem ind i min Seddelbog i Skabet

med det samme. Klokken var vel halvfire cirka. Siden har jeg ikke set dem."

"Saa Hugo, at du lagde dem død?"
 „Det ved jeg ikke — jeg tænkte jo ikke paa noget dengang — for Resten gik han straks. Du faar mig ikke til at tro, at det er Hugo!"

"Nej, nej — jeg siger jo heller ikke noget! Men en maa det for Søren da være — Pengene kan vel ikke spadseres bort af sig selv! — Altsaa i Tidsrummet fra halvfire i Gaar Eftermiddags til godt syv i Morges maa Pengene være stjålet."

"Naa — og hvad saa?"

"Kan man regne med, at de er taget, mens du opholdt dig paa Værelset?"

"Det tror jeg ikke."

"Heller ikke, mens du sov?"

"Ja, man ved jo ikke. Døren er aldrig laaset, og naar jeg sover, saa sover jeg som en Sten. Der skal buldres gevaldigt, for at jeg bliver vækket, og man kan vel gaa ud fra, at en Tyv gør saa lidt Støj som muligt."

"Men Carlo da? Sover han ogsaa fast?"

"Det ved jeg ikke. Men han var jo borte baade i Gaar og i Nat og kom først med Sekstøget."

"Aa, det er sandt! Vaagnede du, da han kom?"

"Ja ... det vil sige, jeg blundede videre. Jeg hørte nok, at han gik og rumsterede, men hvad kom det mig ved? Jeg var søvnig ..."

"Han vidste ikke, at du havde faaet de 30 Kr.?"

"Nej."

"Men han kunde være støt paa dem ved en Tilfældighed."

"Han har ikke noget at gøre i mit Skab."

"Men netop derfor er det højst tænkeligt, at det interesserer ham at kigge i det, mens du laa og snorkede."

"Jeg tror det ikke."

"Sig mig — hvor mange vidste, at du havde de Penge?"

"Ja, jeg har ikke fortalt det til andre end dig. Og Hugo vidste det jo ogsaa."

"Naa, og han kan have fortalt det baade til den ene og den anden, og den ene og den anden kan have fortalt det til den tredje og fjerde og saa fremdeles. — Hør, hvornaar var du ikke paa Værelset i den Tid, der er Tale om. Ja, du var altsaa paa Isen sammen med mig et Par Timer, og saa var der Spiseti-

den. I den øvrige Tid var du paa Værelset?"

"Ja!"

"Tja, saa er der Spørgsmaalet: hvør har vi Tyven? Jeg kan ikke faa det til andet, end at det maa være en af Kosteleverne, for du vil vel ikke begynde at anklage Lærerne eller Bestyrelsen eller Tjenestepigerne eller Fru Mortensen eller et vildtfremmed Menneske?"

"Nej, det er noget Vovs! For hvis det endelig skulde være en af dem, du sidst har nævnt, saa vilde de jo straks være blevet opdaget. Bestyreren og Lærerne lader jeg ude af Betragtning, og der er ingen af de andre, der har noget at gøre heroppe mellem halvfire Eftermiddag og halvtotte Morgen. Saa det vilde være for aabenlyst!"

"Rigtigt! Altsaa maa det være en af Kosteleverne! Jeg tror ikke, det er en af de smaa, for de vover sig ikke ind paa vore Værelser."

"Naa, hvem tror du saa, det er?"

"Ja, saa er der kun fem at vælge imellem: Poul og Frederik og Carlo og Hugo og mig."

— — —

(fortsættes i November-Nr.)

Børnene havde længe plaget mig om at gaa med i Skoven; de kendte et godt Nøddested, som de absolut vilde vise mig.

Søndag Morgen pakkede vi da Rygsækkene — hver havde sin og Pigen en Kurv i Haab om en god Høst — og drog af Sted. Vi skød Genvej over Stubmarker og stod snart paa en Høj bevoxet med vilde Roser, der var tæt besatte med gulrøde Hyben. Septembers klare, gennemsigtige Luft lod os se viden om; Børnene kappedes om at udpege kendte Steder for mig.

"Og der ligger Nøddehegnet!" sagde den ældste Dreng og pegede mod Nord; vi gik derhen, og snart var vi alle i Virksomhed med at plukke, Drengene i de øverste Grene, Pigen og jeg, hver bevæbnede med en Stok, i de lavere Regioner. Inden længe havde vi faaet saa mange, at vi kunde fylde to Rygsække med smukke, lysebrune Nødder indfattede i grønne Haser.

Efter et Frokost hvil begav vi os ud til den store Indsø, og paa Vejen passerede vi Brombærfranken, fulde af sorte saftige Bær. Den yngste Dreng gav sig

PAA JAGT EFTER NØDDER OG BÆR

til at plukke, men vi fortalte ham, at de tilhørte Bonden, paa hvis Jord de voksede; han blev meget nedslaaet, for det viste sig, at han ofte havde gjort sig til Gode med Bær fra disse Buske.

"Men jeg ved et Sted i Skoven langs Søen!" sagde min lille Pige; og der plukkede vi da Brombær, saa vi fik henimod 3 kilo med hjem, og saa Børnene blev rødbleaa baade ud- og indvendig.

Paa Hjemvejen foreslog den ældste, at vi skulde plukke Rønnebær; det havde Mor sagt, at Mormor lavede Gele af, da Mor var lille. Drengene steg til Vejrs i de slanke Røn og lod den ene Dusk røde Bær falde ned efter den anden. — Pigen og jeg var imidlertid gaaet paa Æventyr langs et Hegn, hvor vi i Foraaert havde glædet os over de mange Solsort- og Drosselreder. Der var nu

fuldt af de smukke, duggede blaa Slaaenbær, som ligner Vindruer, men smager bitter-surt.

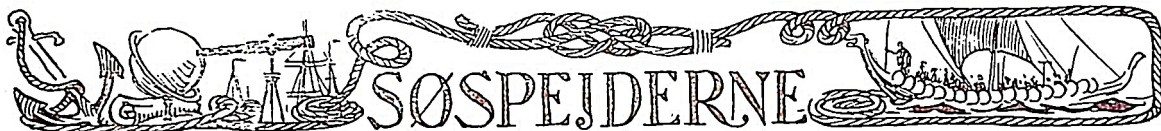
"Kan man ikke bruge dem til noget!" spørger hun. Og jeg forklarer, at de er udmærkede til Saft, men de maa ikke plukkes, før de har faaet Frost. "Vi fik ogsaa altid Slaaensaft til Risengrød hjemme, da jeg var Dreng."

Vi var kommet tilbage til Drengene, og nu gik det hjemmefter ad søre Stier, som kun de kendte fra deres Spejder-ture og Drengeløbe; paa en ryddet Plads i Skoven stod en Del Hyldebuske, men det var for tidligt, Bærrene var langt fra sorte endnu; men vi mærkede os Stedet, der vilde blive til adskillige Flasker Hyldeosaft til sin Tid.

Hjemme ventede Mor med Søndagssteg, hvortil vi fik Hindbærsyltetøj af de Bær, vi selv havde plukket paa Landet i Sommer. Som Dessert fik vi Nødder, men ikke ret mange, for Pigen holdt bestemt paa, at de skulde gemmes til Jul.

Men naar Slaaen og Hyld bliver modne, skal vi ud igen.

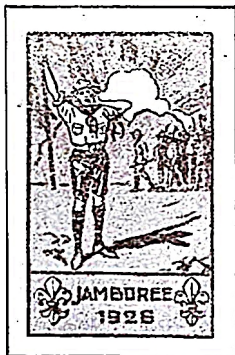
A. J.

Redigeret af R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, Kbhvn. K. Tlf. 10269.

DE DANSKE SØSPEJDERE

Formand for Divisionsraadet: Kaptajn
K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V. Tlf.
Vester 3356.

Søspejder-Jamboreen i Antwerpen.

Turen indlededes for Danskernes Vedkommende med et flere Dage langt Træningskursus paa Orlogsværftet, hvor Holdene — alle Konkurrencer var Holdkonkurrencer — blev sammensat og sammenarbejdede.

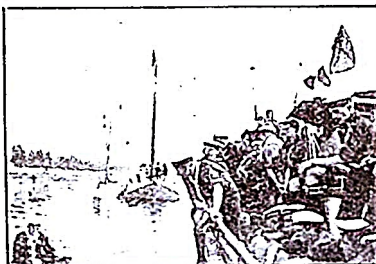
Men nok om det. Lørdag den 31. Juli Kl. halv otte om Morgenen samledes vi paa Københavns Hovedbanegaard, hvor vi fik en festlig Afsked med Taler, Pressefotografer o. s. v. Alligevel slap vi lykkelig og vel op i Toget, og i næste Øjeblik fo'r vi med 70 Km. i Timen Vest paa mod det store Eventyr. Ved 5-Tiden om Eftermiddagen gik vi i Esbjerg ombord i „De Forenede's" Dampers „Primula", der kort Tid efter stævnedes mod S. V. bound for Antwerpen.

Ligesaa ubehagelig en Jernbanerejse tværs gennem Danmark er, ligesaa behagelig var denne Sprejse: Fortrinlig Forplejning, og Vinden agten for tværs, lige stærk nok til at gøre Skibet levende. Træt af Rejsen gik vi den Aften tidlig til Kajs.

Søndag Morgen tårnede vi ud ved 7-Tiden. Vejret var det samme, saa paa

ganske faa Undtagelser nær opholdt Passagererne sig i Køjerne. Vi havde saaledes god Plads til Træning, og Formiddagen gik med Signaler. Om Eftermiddagen fik vi Land i Sigte. Det var Holland. Et Sted kom vi tæt ind under Kysten. Det var ved Vlissingen, hvis røde Tage netop kunde naa at rage op over Diget.

Hermed var vi inde paa Schelde, og vi havde kun en 70 Km. igen til Antwerpen. Her fik vi rettet den Misforstaaelse, man lærer i Skolen, at Floderne løber fra Landet og ud i Havet. Vandet i Schelde løb fra Havet ind i Land, og det gik rask. Og det er langt ind i Landet forbi Antwerpen, at Strømmen i Floden saaledes er afhængig af Flod og Ebbe, at Strømmen skiftevis — 6

Paa Vej til Rupelmonde.

Timer ad Gangen — løber ud og ind. Da der var ca. 25 Km. igen til Antwerpen, sejlede vi over den hollandske Grænse og var saa i Belgien. Lidt før vi naaede Antw., sejlede vi forbi en stor japansk Dampers, der var løbet paa Grund ved Flodtid og ved Ebbe var knækket i tre Stykker.

Da vi lagde til Kaj, blev vi modtaget af de Antwerpen-Søspejdere med deres Fører, Hr. de Hasque i Spidsen samt af et Par danske Herrer fra Konsulatet. March med vajende Fane gennem Byen til Færgeren, der skulde føre os til Lejren, der laa paa den anden Side af Floden. Antwerpen ligger udelukkende paa højre Flodbred.

Da vi naaede Lejren, var det blevet

mørkt, og vi krøb til Kajs i de store, rummelige Telte, der var udstyret som 1. Klasses Hoteller med Fjeder madrasser og elektrisk Lys, og kort Tid efter sov vi de retfærdiges Søvn.

Næste Morgen tårnede vi ud Kl. 8, og efter at have vasket os og spist Morgenmad, trænede vi til de forskellige Konkurrencer. Da vi havde spist Frokost, fik vi Øje paa det danske Krigsskib „Geyser", der kom op ad Floden. Vi kippede Flaget, og „Geyser" svarede. Og kort efter lagde den ved Kaj lige over for Lejren.

Om Eftermiddagen var vi ovre at bese Byen: Paa Raadhuset blev vi modtaget af Byraadet og vist rundt i den pragtfulde Bygning. Derefter var vi i en lille Dampbaad en Tur rundt i de mægtige Havneanlæg. Nu var der et Par Timer for egen Boldgade i Byen, derefter Middag paa et Hotel, og efter Middagen blev selve den officielle Aabningshøjtidelighed for Jamboreen afholdt i Børsbygningen. Da vi gik derfra, var det mørk Aften. Ud for Cathedralen gjordes Holdt for at høre paa Klokkespillet fra Taarnet. Uret spiller hver 7½ Minut, og desuden er der to Gange om Ugen — bl. a. var der denne Aften — Koncert fra Taarnet. Klokkespilleren behandler 150 Tangenter og bruger baade Arme og Ben. Da det er et meget anstrengende Arbejde, spiller han i Bade dragt.

Næste Dag var der om Formiddagen Træning, og om Eftermiddagen var hele Lejren ovre at bese „Geyser".

Om Onsdagen var vi om Formiddagen i den Zoologiske Have, der er berømt

Hjem fra Antwerpen.

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN.
Elegant Udførelse

FREDERIKSBERGGADE 34
Telefon 8050 Rimelige Priser

Verden over for sin Skønhed og store Dyrebestand. Særlig imponerede Akvariet ved det fikse Arrangement og de morsomme Fisk, især levende. Spheste, som er en stor Sjældenhed.

Fra Zoologisk Have kørte vi saa i Ekstra-Sporvogne ud til Stadion, hvor Konkurrencerne i 100 m. Løb, Højde- og Længdespring skulde foregaa. Der var haard Konkurrence, og det var med stor Spænding, at Resultaterne bagefter blev regnet ud. Vi blev Nr. 1 i Højdespring og 100 m. Løb og Nr. 2 i Længdespring. Og Stemningen var paa sit højeste, da Sporvognene transporterede os tilbage til Byen og den ventende Middagsmad.

Næste Dag — om Torsdagen — stod vi tidlig op, brød Lejren af og bragte Teltene ombord i de belgiske og de hollandske Søspejders Baade, der sejlede dem op til vor nye Lejrplads ved Ruysbrook længere oppe ad Schelden.

De fremmede Spejdere tog nu med Floddamper til Bryssel, medens Danskerne var oppe i Byen og paradere ved Fremvisningen af Danmarks-Filmen, der blev spillet for et indbudt Publikum. Det var helt stemningsfuldt at se den smukke Film ude i det fremmede, mens en Dame, der havde opdaget, at jeg forstod Engelsk, forsikrede mig, at „Denmark must be a very beautiful country“.

Da Filmen var forbi, var der otte Minutter, til Toget gik, og i tre Biler sad vi igennem Byen og naaede lige at komme op i Toget, inden det startede for Bryssel. Der blev vi modtaget af de fremmede Spejdere og af Chefen for Bryssel-Spejderne vist rundt i Byen. Paa den ukendte Soldats Grav nedlagde vi og de andre Spejdere Blomster, og den engelske Fører, Pastor Spiller holdt en kort Tale. Henad Kl. 6 tog vi med Floddamper til Ruysbrook, hvor vi hungrige kastede os over Kødgrøderne i Kroen, og efter at have stillet var Hunger lagde vi vore mædige Kropper til Hvile i Teltene, som Belgierne i Løbet af Dagen havde rejst paa den nye Lejrplads.

Om Fredagen var der Konkurrence i Signalering. Meldingen — 50 Bogstaver uden Mening — blev fra en Centralstation sendt med Kodeflag til Station 1. Denne sendte med 2-Flag til Station 2,

og denne med 1-Flag til Station 3, der saa med Telegrafnøgler sendte det tilbage til Centralstationen. Syv Lande deltog, og vi kunde med Tilfredshed konstatere, at vi var blevet bedst.

Næste Dag foregik Konkurrencerne i Roning og Sejlsads. Danmark stillede 3 Hold i Roning og erhvervede i første Omgang Pladserne som Nr. 1 og 2 (henholdsvis Svendborg og Skovshoved). Men da Vindstyrken ikke havde været den samme Dagen igen, skulde vi ro om. Da Tidspunktet var stærkt fremrykket, maatte endnu 2 Baade, som ellers havde været udsendt, da de var for tunge, tages i Brug. Ved Lodtrækningen var vi saa uheldige at faa dem — og vi tabte.

I Sejlsads stillede Danmark 2 Hold,

lige Landes Spejdere sang deres Nationalsange.

Og Jamboreen var slut.

Næste Morgen brød vi Lejren af, sagde Farvel til de fremmede Spejdere og tog med Floddamper til Antwerpen. Landlov i Byen. Kl. 6 gled vi om Bord i „Primula“ fra Bolvark, ivrig vinkende Farvel til Engländerne, der havde fulgt os til Damperen, og som nu hilste os med den internationale Jamboree-Sang: Ten green bottles. — Vi kippede Flaget, og Damperen forsvandt med os.

Da „Primula“ ikke gik direkte hjem til Danmark, benyttede vi Lejligheden til en lille Frankrigstur, og Tirsdag Morgen vaagnede vi fortøjet i Dunkerque og gik i Land for at repetere lidt af det Franske. At det kunde være tiltrængt, belyses af følgende Eksempel: En af Deltagerne bestilte paa en Restaurant 5 Kaffe Is og fik 5 Kaffe. Da han imidlertid gjorde Vrpvl, lykkedes det ham dog til sidst at faa dem byttet til 5 — Lemonsquash.

Kl. 2 Em. sejlede vi igen, nu hjemad mod Esbjerg, hvortil vi ankom Onsdag den 11. Kl. 6 Efterm. Kl. 12,20 Nat gik Toget hjemefter, og efter en urolig Nattesøvnaaede vi Københavns Torsdag Formiddag ved otte Tiden. Her tog vi Afsked med Divisionschefen og Kameraterne.

Turen var slut. Lad den tale for sig selv. A. B.

SVENDBORG TROP

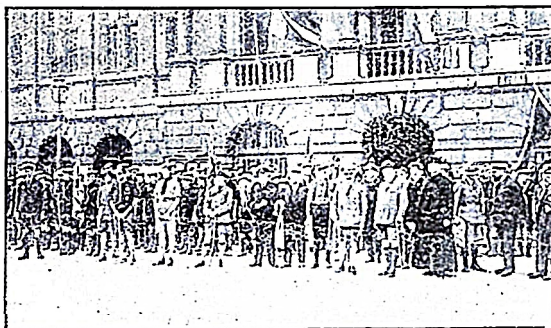
Troppen har i August Maaned afholdt følgende Ture:

Søndag den 1. Sejlur til Skarp.
Søndag den 8. Sejlur til Rudkøbing.
Søndag den 29. Sejlur til Thurø-Bund.
Søndag den 15. deltog vi i Svendborg Sund Sejlklubs Kapsejlsads paa Lunkebugten med „Asra“ som Modstander. „Galena“ tog denne Gang 1. Præmien.

Troppen har deltaget i den internationale Søspejderjamboree i Antwerpen med 5 Mand, nemlig: Tropsføreren og 4 Spejdere.

Niels Christensen,

Tropsfører, Møllergade 46. Tlf. 487.

Foran Raadhuset i Antwerpen.

som begge blev Nr. 1 i deres Løb; men paa Grund af Vindstille kunde Konkurrencerne ikke afsluttes.

Slutheat blev først roet Søndag Formiddag. Da vi havde spist Middag, sejlede vi i Søspejders Baade til Byen Rupelmonde, hvor vi blev modtaget paa det festligste. 2 Hornorkestre — et i Land og et i en Baad — bød os velkommen. Derefter March gennem Byen til Raadhuset, hvor den officielle Modtagelse fandt Sted. Da den var overstaaet, besaa vi Byen og Mercators Statue, og derefter sejlede vi tilbage til Lejren.

Om Aftenen havde vi et festligt Lejrbaal, hvor Præmierne uddeltes. Søløjtnant Dahl overrakte Antwerpen-Søspejderne en Maafe af Københavns Porcelain — en Gave fra Det Danske Spejderkorps — og holdt en smuk Tale paa Engelsk, og Hr. de Hasque takkede til alles Forbavelse i en kort, men velholdt Tale — paa Dansk.

Lejrbaalet sluttede med, at de forskel-

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De køber Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
rigtige

**Worning & Petersens
Xeroformsæbe**

Overalt — over alt

I Lejren

bor altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostei • Kødretter • Fiskeretter

Faas hos alle Købmænd.

II. KØBENHAVNS SØSPEJDER- TROP

Medens Søspejderstævnet paa Thorsø og Assens endnu er i frisk Minde og stadig Genstand for glade og taknemlige Udbrud, naar Søspejdere er samlede og snakker „Skiv“, har den utrættelige Direktør Harald Plum, som jo var den ædle Ophavsmand til hele Stævnet og som er Søspejdernes specielle Velynder, fåjet endnu et Led til den Kæde af Vægerninger, som Direktøren har ofret Søspejderne.

Direktør Harald Plum, som er Tropens Æreschef, har købt Kutteren „Echo“ og har overladt Troppen Brugsretten over Fartøjet. Vi kan næsten ikke forstaa, at det er Virkelighed. I et helt Aar har vi gaaet og kikket paa det Fartøj, som har ligget derude i Havnen, og vort inderligste Ønske har været, „gid det var vort“, men aldrig havde vi nogensinde tænkt, at vi skulde kunne kalde det vort, og dog er det saaledes nu. Hver Aften er Spejderne henne at beskue Fartøjet og kaster længselsfulde Blikke ombord: Det ligefrem dirrer i dem af Iver efter at komme om Bord og tage fat paa at gøre Skibet i Orden. Men endnu maa Spejderne ruste sig med lidt Taalmodighed, for vi skal nemlig ikke overtage Fartøjet før den 1. Okto-

ber og kommer selvfølgelig ikke under Sejl før til Foraaret.

Selvfølgelig skal vi selv gøre Fortøjet i Stand, og jeg forsikrer, at Arbejdet hermed er os til ligesaa stor Fornøjelse, som for bugnende Sejl at flyve hen over Havet.

For vor Æreschefs Velvilje er vi med Ord ude af Stand til at kunne takke. Men vi lover alle som een, at „Echo“ skal blive holdt som et Mønsterfartøj indenfor den danske Søspejderflaade. I Arbejdet paa „Echo“ vil vi lægge vor Taknemlighed til vor agtede Æreschef. „Echo's Dimensioner er følgende: 23³/₁₆ Tons, 52¹/₁₆ Fod lang, 14⁹/₁₆ Fod bred.

For Æreschefen havde Troppen Søndagen den 29. August en vellykket Opvisning paa og ved Stationen. Opvisningen omfattede baade Søspejder-Idræt og Gymnastik og sluttede med et lille Søspejderkaffebord. I Opvisningen deltog alle Troppens Spejdere, ca. 60 Dreng.

Troppen er i mægtig Fremgang og skal i Løbet af Vinteren og Foraaret op paa ca. 100 Spejdere.

Selvfølgelig skal vi stadig beholde vor gamle hæderkronede „Gry“, fra den kan vi ikke tænke os at skilles.

A. Eriksen,

Søspejder-Stationen, Sundkrogsgade.

Løsning paa

Kryds og Tværs Opgaven
i forrige Nr.

3	6	7	7	7	7	6	6	7	6
2	5	5	5	5	5	5	5	5	5
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
8	8	8	8	8	8	8	8	8	8
9	9	9	9	9	9	9	9	9	9
10	10	10	10	10	10	10	10	10	10
11	11	11	11	11	11	11	11	11	11
12	12	12	12	12	12	12	12	12	12
13	13	13	13	13	13	13	13	13	13
14	14	14	14	14	14	14	14	14	14
15	15	15	15	15	15	15	15	15	15
16	16	16	16	16	16	16	16	16	16
17	17	17	17	17	17	17	17	17	17
18	18	18	18	18	18	18	18	18	18
19	19	19	19	19	19	19	19	19	19
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20

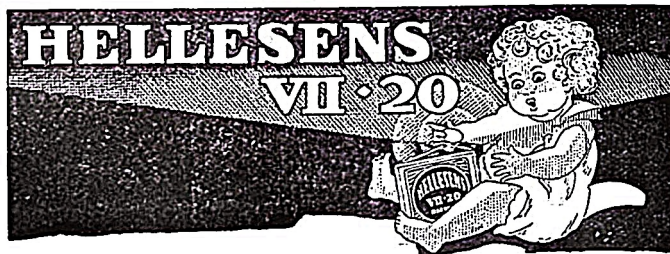
Præmierne vandtes af:

Jørgen Frimodt, Finn Camillo, Erik Munch.

Brug

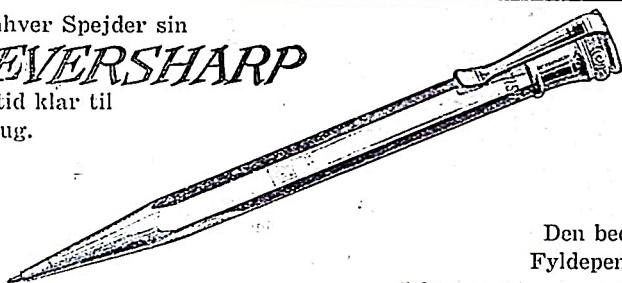
AGITATIONSSKRIFTET

Det kan købes paa Depoterne.

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Enhver Spejder sin

EVERSHARPaltid klar til
Brug.Den bedste
Fyldepen er**WAHL PEN**

Fortegnelse
over de af
Korpset frem-
stillede Mær-
ker og
Dueligheds-
tegn.

Faa's overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?Fordi Deres Skocream har været fabrikeret
af Sæbe, Potaske og Terpentin.**Brug Spejderskocream!**

Det er ren Voxsvarte, saa revner Læ-
deret aldrig. — Saa har De:
Alltid blanke Støvler. Aldrig vaade Fødder.
A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev. 11. Tlf. 5092-12687.

Løbe-Nr.

- 1—72 71 Duelighedstegn for
Spejdere i H. t. Spej-
derbogen plus Radio-
mærket — ialt 72 Stk. à 0,50
Tolkemærket lev. for
hvert Sprog (Flag).

- 81—92 12 Duelighedstegn f. Ulve - 0,50

Uniformsmærker for Spejdere.

- 101 II. Klasses Mærke à 0,50
102 I. Klasses Mærke - 0,60
103 Væbnersnor - 0,65
104 Skovmandssnor - 0,65
105 Riddersnor - 0,65
106 1' Aarsstjerne - 0,35
107 3' Aarsstjerne - 0,40

Uniformsmærker for Ulve.

- 111 Ømfodsmærket à 0,50
112 Ulvestjerner - 0,35
113 1' Aarsstjerne - 0,35
114 3' Aarsstjerne - 0,40

Uniformsmærker for Rovere.

- 121 Roverhattermærke - 0,60
122 Roverskulderstropper, pr. Sæt 1,00
123 Trearsstjerne à 0,40

Fører-Mærker.

- 131 Korporalsknapper
(pr. Sæt, 2 Stk.) 0,70
132 Patruljefører Hatteblem à 0,75
Patruljeførersknapper som
Korporalsknapper L. N. 131.
133 Tropsassistent Hatteblem - 1,00

- 134 Tropsassistent Skuldermær-
ker pr. Sæt 1,35
135 Tropsfører Hatteblem ... à 1,50
136 — Skulderembl. pr. Sæt 1,50
137 Kolonneassistent Skulder-
mærker pr. Sæt 1,50
Hatteblem som Tropsassi-
stenter (134).
138 Kolonnechef Hatteblem... à 1,50
139 — Skuldermærker pr. Sæt 1,50
Hatteblem som Tropsassi-
stenter (134) à 1,50
141 Divisionschefs Hatteblem - 1,50
142 — Skuldermærker pr. Sæt 1,50
143 Korpsledelse Hatteblem... à 1,50
144 — Skuldermærker pr. Sæt 1,50

Civile Kendetegn.

- 151 Ulve à 0,50
152 Spejdere og Rovere - 0,50
153 Flokfrøere og Flokassister - 0,75
154 Tropsførere, Tropsassisten-
ter og andre Assister - 0,75
155 Passive Medlemmer - 0,40
156 Raadsmedlemmer - 0,60

Mærker, der i Følge Uniformsregle-
mentet skal bæres paa Underlag, leveres
med disse.

Meddelelse vedrørende Søspejder-Mær-
kerne vil senere fremkomme.

De øvrige, i Uniformsreglementet an-
førte Mærker, som ikke findes i oven-
staaende Fortegnelse, faas som hidtil
paa Depoterne.

Dansk Spadersedtoej.

Dansk Sportsedtoej.

SPEJDER!Du støtter dit Land ved altid at for-
lange danske Varer. Køb derfor altid**DANSK FODTØJ**

Det er mindst lige saa pænt og bedre
end det udenlandske. Se altid efter, at
Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s
Mærke.

Foreningen af Købhvn.s Skotøjfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

JÆVN

Kolynos's jævne Konst-
stens reuser Tænderne
virkningsfuldt, uden at
skrabe eller ridse. Der er
ikke anvendt slibende Sub-
stanser for at give Tæn-
derne kunstig Hvidhed.

Brug den paa en tør Børste.

KOLYNOS
TANDPASTA

Forlang udtrykkelig

ASP
CYKLE-
LYS.

Stemplet ASP i Lyset
Det eneste rigtige
Cyklelys der findes

KONDITOR

Henning Klensz — St. Kongensg. 12 — Cent. 1150
De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

Fra Divisionerne.

Indsend
smaa korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Nærum
Kostskole,
Nærum.
Telefon
Nærum 143

Bidrag, der ønskes optaget i førstk.
Nr., maa være Redaktionen i Hænde
senest den 10.

Se her!

Stof, der ønskes optaget i følgende Nummer maa være Red.
i Hænde senest d. 10.

1. FREDERICIA TROP

— en af Korpsets ældste Troppe — fejrede den 25. August sin 15 Aars Fødselsdag.

Hjertelig Lykønskning!

1. NYBORG TROP

afholdt den 28. og 29. August et Spejderidrætsstævne i Nyborg, hvor en Del Troppe paa Fyn samt 1. Flakkebjerg og Slagelse var indbudt. Den 28. ankom 1. Flakkebjerg om Eftermiddagen og tog straks til Lejrpladsen.

Kl. 6½ marcheredes der til Byen, hvor Fanen førtes til venstre Fløj og hvor Tropsraadsformand, cand. pharm. Bøving bød velkommen.

Kl. 8 samledes Spejderne til et fornøjeligt Bal paa „Hotel Postgaarden“. Den næste Dag, Søndag, blæstes der Reveille Kl. 7. Ved 10-Tiden ankom Rudkøbing og en Patrulje fra Slagelse.

Kl. 10 begyndte Lejrslagningen, hvor Nyborg vandt. Lidt senere var der Samariterprøve, hvor Slagelse vandt, og endelig 100 m Svømning, hvor Rudkøbing vandt. Om Formiddagen ankom Di-

visionschefen, Hr. Lundbeck „Rudi“ fra Odense, og da der traadtes af ved Middagstid til Madlavning, fik 1. Nyborgs afgang Tropsfører, Kai Nielsen, tildelt Divisionens Fortjenstmedalje, der blev overrakt ham af Rudi. Vor ny Tropsfører er Kai Schønemann-Petersen.

Fra 12—2 var der Konkurrence i Madlavning, hvor Flakkebjerg vandt.

Kl. 2 begyndte Idrætsstævnet paa Nyborgs nye Idrætspark. Der begyndtes med 100 m Løb: Flakkebjerg Nr. 1. Højdespring: Nyborg Nr. 1. Stangspring: Nyborg Nr. 1. Længdespring: Flakkebjerg Nr. 1. 5 km Løb: Flakkebjerg Nr. 1.

Kl. 4 var der Præmieuddeling, og i den samlede Konkurrence vandt Flakkebjerg med 110 Points og Nyborg Nr. 2 med 97 Points.

Den 5. Septbr. gik 5 Mand 45 km. Troppen tæller nu 28 Mand.

Med Spejderhilsen

P. Z.

SE HER!

SE HER!

AGITATIONS-SKRIFT

Som I sikkert vil have lagt Mærke til, bragte vi i sidste Nr. fire Agitationssider. Disse vil Troppen kunne faa særskilt paa Depoterne for 2 Øre pr. Stk.

Brug dem flittigt.

SE HER!

SE HER!

1. SCT. GEORGSTROP

Den 27. Oktober er det 16 Aar siden, 1. Set. Georgstrop stiftedes under Navnet 2. Bytrop. I de forløbne Aar har Troppen arbejdet støt og roligt efter Korpsets Program og endda faaet Tid til at udrette Pionerarbejde for Oprettelsen af nye Troppe, f. Eks. 1. Dragør og 1. Ballerup-Trop, ligesom Hertug Knuds Divisionen faktisk er dannet af katolske Spejdere fra 2. Bytrop. En hel Del af Korpsets nuværende Førere har begyndt deres Spejdertid i 1. Set. Georgstrop.

Ved Siden af det almindelige Uddannelsesprogram har Troppen de sidste 6

Aar budt sine Spejdere Fodboldspil om Sommeren og Gymnastikundervisning af eksam. Lærer om Vinteren. Navnlig Gymnastikken har vundet stor Tilslutning hver Vinter. Troppen, som i Sommeren 1921 fik Navneforandring til 1. Set. Georgstrop, bestaar for Øjeblikket af ca. 50 Spejdere, hvilket Medlemsantallet har holdt sig nogenlunde konstant i de sidste 7 Aar. Troppen ledes endnu af sin Stifter, Bankassistent A. Pedersen, som før 1916 var Tropsassistent i den daværende 6. Bytrop.

Af 1. Set. Georgstrops Spejdere, der har vundet sig Navn i Sportsverdenen, kan nævnes dette Aars nordiske Mester i Landevejsscykleløb, Henry Hansen, som tilbragte sine Drengaar som Spejder i 1. Set. Georgstrop, og ligeledes dette Aars nordiske Mester (og Danmarks-mester) i Cykleløb paa Bane, Willy Falck Hansen, som endnu staar i Troppen. —

10 Aars-Jubilæet vil blive fejret paa selve Dagen ved Indvielse af Troppens nye Lokale i den gamle Hestgardekaserne i Frederiksholms Kanal, dels ved en Tropsfest i November for Spejderne, deres Forældre, Venner og Bekendte.

VEJLEDNING TIL BRANDMANDS-MÆRKET

K. F. U. M. Spejderne har udsendt en overmaade praktisk lille Vejledning i Brandmandsmærket. Prisen er 50 Øre, og den kan faas i Depoterne.

TIVOLIFESTEN

Selvfølgelig fik vi en Tivolifest til. Aldrig har jeg set nogen arbejde med større Energi end 1. Københavns Division, baade Spejdere og Førere.

Nede paa Kunstnerplænen optraadte Ulve og Spejdere.

Nyboder dansede Sømandsreel, saa Gnisterne — aah, undskyld! — Splinterne fæg af Gulvet. Vi saa Ulve-J. P. Muller-5-Minutters-Systemet „Sømandsens Dag“.

Der blev spulet og skruppet som aldrig før, de klatrede op — højere end Rundetaarn og spejdede — efter hvad ved jeg ikke, saa troppede de rundt og hilste paa Kaptajnen.

Folkedans! Til Tonerne af et Par udmærkede, søvnige „Harmonikasser“ dansede de smaa Ulve, rakte „Tuunge“ og „Næse“ noget saa fænomenalt, (mon ikke de er vant til det; der siges jo, at det er den daglige Dosis — o. s. v.).

Det er endnu lyst nok
til at fotografere paa den
følsomme og hurtige

Gevaert Film

Forlang Aftryk paa **Gevaert-Ridax**

Til Slut kom Kolonnechef Magnussen med et Kæmpehold af Gymnaster. De svingede med Arme og Ben, bukkede begge Ender sammen og rettede sig ud igen, — konkurrerede i Højde med Raadhustaaarnet, men under Publikums Jubel skjalv „Fundamenterne“, og de tre Taarne „skvat“ sammen.

Endeløs Jubel! — —

De skal til at begynde nede paa „Pantomimen“, Ulve, Flokførere, Spejdere, „Strix“ og mange flere farer frem og tilbage, op og ned, altsaa ad Trapperne, ikke i Luften!

Efter et Øjeblik's Forløb ser jeg en lang uformelig Masse, grøn, gul, hvid, lilla o. s. v. — nu rører det sig — øh! — hm!

HJÆLP!! det er en Drage —

En ildrød Tunge hænger ud af Gabet, Øjnene stirrer! —

Jeg styrter væk — noget griber om mit Ben — jeg griber ud i Luften og — falder med et Brag.

Forbavset lukker Dragen Gabet op — og — et grinende Drengfjæs kigger ud — Rekrutsnude!!

Først nu ser jeg, at der stikker seks Par Drengben ud under Slangehuden!! En smeldende Fanfare lyder, og ind triner Kejseren, hele hans Hofstab, Vagt o. s. v. Raadet sætter sig, der er Ministermøde — stille!

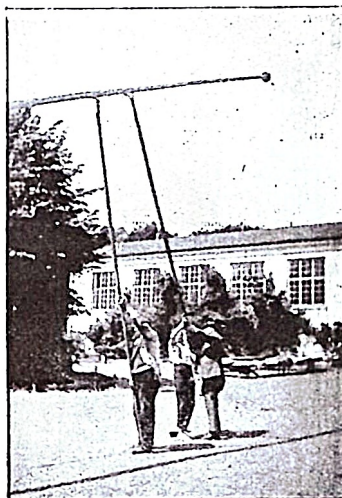
Prinsessen tripper rundt — men hvad, det er jo „Dim“ fra Nørreboulvene! — Der lyder en Fløjte — noget saa energisk, kan I tænke jer — det er Fritzche.

Ulvne styrter væk, Dragen ruller sig ud — m. m. Tæppet gaar —

Nu saa vi nede fra Haven Æventyret om „Sct. Georg og Dragen“ fortalt og — ja, jeg vil næsten sige oplevet.

Hr. og Fru Huld har vi meget at takke for, men Iscenesættelsen her kan vi ikke gengælde. Ulvedansen — fra „Peter Ulveunge“ saa vi udført af vaskægte smaa Ulve — Bravo!!

Tæppet falder for sidste Gang — og vi gaar bort, ind i den store Have med de lysende Blomster, med de skinnende Dyr og Fugle.

Nærum Kostskoles store Flågstang
rejses under Københavnerdrengenes
Teltlejr.

Tivolispejderen!

„Saa —?!“ det lyder mig i Møde, hvergang jeg siger, at jeg selv har ti derhjemme — „hm!“ de tror mig ikke rigtig.

„Du ka' vinde en Radio!“

Naa — ret interessant — men jeg har selv ti derhjemme.

„Saa!“ lyder det tvivlende.

Der er vel nok Brand i den!

Hvor!

I den glade Abe, sælfølgelig. Der er Spejdertur.

Hvad er det?

De har alle røde Tørklæder med mørke Kanter — ih! det er jo „Sct. Jacob“.

De bider sig fast med Tæerne i Hjul — „mrrrn“, men ligemeget hjælper det — ud kommer de.

„Over og stil ved „Arena!““

„Hvadbehager? Tror du, jeg skal med i Fakkeltøget? Nej! „Inte er det jag!““

„Du skal!“

Hm — den er slem — „du skal!“

Well — jeg er et yderst fredssommeligt Menneske, jeg gaar.

Der mangler Fakler til de to Trediede, men hvad — vi er jo Spejdere — Faklerne gaar paa Siden og saa en to-tre. Mand imellem. Vi gaar rundt omkring, ganske efter Helleruppernes Horn — og ender nede ved Spen.

Her skal være Lejrbaal.

Faklerne kastes i en Jernkasse — der forresten var utæt, saa den brændende Voks løb ud —

„H. C.“ fra Absalon-Kolonnen dirigerer — hej med Stok og det hele.

Henne ved Rækværket sidder C. C. Stender med en ny Hat — uden dennehier spaltede „Grissøhale“, en virkelig Hat med Skygge og det hele.

Ved Siden af ham Korpsets „gamle“ Kontorchef E. Lütken Lehn.

Korpsets Kontorchef konverserer ivrigt en fin amerikansk Mand, og engang imellem henvender „ham“, der noterede Ordenspoints ved 1. Københavns Divi-

C. V. STEENSTRUP

Knabrostræde 12
København K.

Telefon: Central 4554
Telegram-Adr.: „Apollyolyra“

Stort Lager haves altid af
alle Musik-Instrumenter
for Spejder-Orkestre

Reparationer udføres

sionsturnering i Foraaret, sig til d'Her-
rer.

Øjeblikkelig kaster jeg mig over ham, og snart er vi inde i en hed Diskussion om smaa Spejderdrenge's „Soldelyst“.
„Bob“.

LEJRBAALENE I DYREHAVEN

Atter i Aar flammede Ilden i Ulvedalene. Spejdernes Baalplakater lyste overalt, og Københavnerne fulgte deres Kalden, omend ikke saa mange som i Fjor.

De tre Aftners Baaltalere var Høj-skoleforstander Begtrup, Muremester Harald Petersen og Lektor Klavs Vedel.

I Modsætning til sidste Aar var der kun Optræden af Spejdere.

Af Aftnernes Program kan man nævne Lutsangerne, de to Holtespejderes vanvittig morsomme „Smeden og Bageren“, Tropsfører Torben Brix's Deklamationer.

Har Spejderne mistet Interessen for Baalene, eller er de bange for en vaad Trøje, siden de ikke kommer?

Nogle var der, men de brugte Tiden til at pjanke og fjase, hvad der egentlig ikke er Meningen. Mange af vore „grønne Kammerater“ var derude, og morsomt er det, at Forskellen mellem „gul“, „grøn“ og „graa“ snart er udjævnet.
„Bob“.

HALS TROP

Troppen er oprettet d. 20. Maj 1926. Den bestaar af 9 Spejdere. Lærer J. Gregersen er Tropsfører.

Tiden før Sommerferien gik med Øvelser til 2. Klasses Prøven. 3 har bestaaet Prøven. 2 Spejdere har taget Duelighedstegn som Svømmer, 1 som Mekaniker.

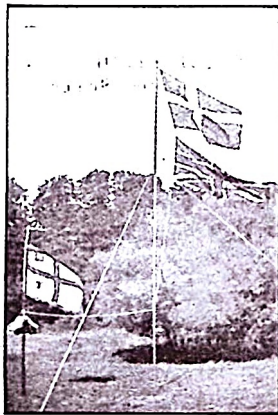
I Sommerferien var vi paa Tur til Blokhus. Lejr i 4 Dage. Senere 3 Dages Sommerlejr ved Kattegat i Hals Plantage, hvor Proprietær Rathmann, Hals Ladegaard, har givet os Lejrplads og eventuel Byggeplads til et Blokhus.

Vi har siden Sommerferien haft en Week-end Lejr sammesteds. Oplevelser her og i den sidste Sommerlejr ledte

Tanken hen paa, at der smugledes stærkt paa dette øde Sted, og Natten til 1. September bestemte vi til Undersøgelse af Forholdene, og vi fik virkelig Farten af 2 mistænkeligt udseende Kammerater, der sendte forskellige Lys-signaler til hinanden. Det blev en spændende Jagt Natten igennem, men Smuglerne undslap. Ved Hjælp af Sporene lykkedes det os næste Dag at finde den ene og tvinge ham til at bekende, at han havde været ved Havet om Natten, men om Smugleri kunde han ikke overbevise. Den anden var sporløst forsvunden.

Troppen hjælper til ved Bogudlaanet fra Hals Folkebogsamling. Derved tjener den 10 Kr. om Maaneden. Saa snart vi faar Penge til det, tager vi fat paa Bygningen af Blokhus og haaber ad Aare at kunne modtage Spejderkammerater, der maatte forville sig ud i denne afsides, men ejendommelige Egn.

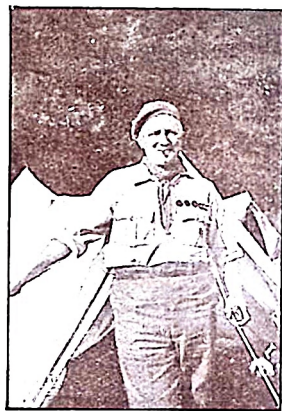
J. Gregersen.

Engelsk Spejderbesøg.

Den rette opfattelse af roverbevægelsen.

Under ledelse af tropsfører og kommissioner, Padri C. A. Brown og trops-assistent, Captain Fenn kom 26 engelske spejdere og rovers fra „St. Gregory“ troppen til København d. 26. Juli. Troppen, der er fra Birmingham, op-

Padri C. A. Brown.

holdt sig her i 10 dage som Gjøgernes Gæster. Besøget var ordnet saaledes, at de fremmede spejdere laa i lejr ved Hvidegaard sammen med en del „Gjøgner“. Telt- og kogemateriale var stillet til raadighed af „Gjøgnerne“, der ogsaa sørgede for proviant og lign. Opholdet blev benyttet til ture til Hillerød og til Hornbæk, hvor der var lejrbaal med Frederiksværk-ulvene, under ledelse af Aage Jørgensen, og til Helsingør. I København brugtes selvfølgelig en aften til Tivoli; en anden aften var der lejrbaal paa Nærum Kostskole sammen med franske Spejdere og ulve. Naa — selve Besøgets Enkeltheder vil jeg ikke fordybe mig i, men hellere gaa over til at fortælle om troppens ejendommeligheder, især om dens opfattelse af roverbevægelsen.

„St. Gregory“ troppen er en saakaldt „closed troop“, det vil sige, at man skal opfylde forskellige betingelser for at blive optaget; altsaa nærmest noget i retning af visse af vores skoletroppe. I dette tilfælde er en af betingelserne den, at man er medlem af den anglo-katolske kirke, en betingelse, der holdes meget strengt paa, idet kirken gaar absolut forud for troppen. En anden betingelse er, at man bor i det sogn, til hvis kirke

A_s Lejr og Spejderhuset, Nørregade 15

og

Spejderdepotet, Studiestræde 30

er officielle Depoter for Det danske Spejderkorps.

troppen er knyttet, her den samme, ved hvilken troppens fører er præst.

Mest ejendommeligt ved troppen er dog sikkert dens opfattelse af roverbevægelsen, en opfattelse, der er langt anderledes, end den, der er udbredt her i landet.

Ved begrebet rovers forstaaer de unge mænd, der ved at have været spejdere eller paa anden maade har lært spejderidealene at kende, og som ønsker at leve efter den som mænd, idet de betragter spejderloven fra mænds synspunkt. Deres maal eller ideal er frivillig tjeneste for andre og som saadan staaer ordet „Service“, som deres Motto. Det er selve spejderbevægelsens kerne, de har grebet, og som de samles om for at føre idealerne ud i livet.

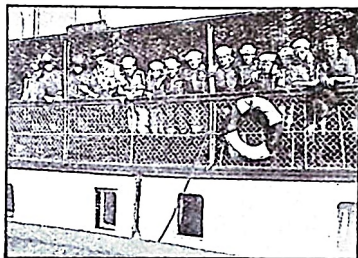
Maaderne hvorpaa de følger deres motto er mange, men alle prægede af den største alvor og selvpofrelse. En stor del af deres rovers danner et orkester, der vel at mærke ikke bruges til marcher og lign., men som spiller klassisk musik i Birminghams parker for de fattige, og som afholder koncerter til fordel for deres kirkes fattige. — Nogle hjælper paa hospitalerne ved at læse højt for de syge og ved at give deres blod til transfusion. Andre bliver brugt af det bakteriologiske laboratorium til at prøve serum og vaccine paa. Atter andre hjælper i parkerne ved at organisere lege for børnene. Flere af de ældre hjælper ved „after care works“, d. v. s. at de ser efter om de drenge, der forlader skolerne, kommer i gode hænder, og hjælper dem, hvis det er nødvendigt. De tager fattige børn ud i naturen; læser, synger og spiller for de blinde og optræder for de stumme. De hjælper saaledes, saa godt de kan, overalt, hvor de ser, der er brug for hjælp.

Man ser heraf med hvilken alvor de gaar frem uden selvsk hentydning. De organiserer sig ikke for at „lege spejdere“ efter at spejderalderen er ophørt, men de samles som en kreds af mænd, der

gør deres bedste for at vise spejderidealernes praktiske værdi.

Denne opfattelse af roverbevægelsen er sikkert heller ikke den almindelige i England, saa kendte man nok lidt mere til den; den er vist særlig for „Sct. Gregor“ troppen, der har sin fører og fader Padré C. A. Brown, en af de personligheder, spejderbevægelsen har saa haardt behov, at takke derfor. At det er den rette opfattelse kan næppe betvivles, saa det var maaske en idé for vore rovers at søge i den retning?

Sven Hadrup.

1. SØBORG TROP

Efter Invitation deltog Spejdere fra 1. Søborg Trop og Frederik d. 3.s Trop i en Lejr, der var arrangeret af Landskrona Scouterne i Anledning af deres 5-aarige Fødselsdag. Torsdag den 22. Juli tog de danske Spejdere herfra med Damperen „Landskrona“ og modtoges 1½ Time senere med fuld Musik af de svenske Scouter, der havde taget Opstilling paa Havnepladsen i Landskrona. Efter at Danskerne havde passeret Tolden, marcherede svenske og danske Spejdere samlet ud til kungl. skånska Husarregimentets Excercerplads, der ligger et Stykke uden for Landskrona og hvor Lejren blev etableret. Herpaa fulgte nogle herlige Dage i Øvelser og Fodboldkampe med vore svenske Kammerater, der om Lørdagen kulminerede med et pragtfuldt Lejrbaal, hvor Sangene og forskellige Underholdninger vekslede skiftevis mellem de svenske og danske Spejdere, og hilst med Begejstring af Landskronas Befolkning, der i den Anledning var kommet til. Stede i stor Mængde. Om Søndagen fandt en kort Parade Sted i Anledning af Landskronas Scoutcars Fødselsdag, og hvor Danskerne overbragte saavel Det Danske Spejderkorps som Københavns Divisionens Lykønskning til Dagen. Efter Paraden maatte Danskerne bryde Lejren af, da Damperen „Landskrona“ sejlede

Kl. 4, og den desværre ikke venter, efter en kort Afskedstale af Carchef M. Swardh og nogle Musiknumre udført af Orkestret.

1. GENTOFTE TROPS SOMMERLEJR VED HØVE STRAND

Feriens 2 bedste Uger, nemlig fra d. 5. til d. 18. Juli, laa vi i Sommerlejr paa Danmarks bedste Lejrplads og maa absolut have haft den bedste Lejr, nogen Trop har haft.

Vor Lejrplads laa lige ved Stranden (Sejrbugten) 2 Minn. fra Høveskov paa et indhegnet Strandareal med en rislende Kilde, hvor vi, foruden et Dusin muntre Kvier, hentede vort Drikkevand. Disse Kvier var os til megen Fornøjelse; naar vi lavede Mad, stillede de sig i en Kreds rundt om den arme Kok og var ikke til at flytte; flere Gange om Natten vaagnede vi ved, at noget tungt maste oven paa os, og det viste sig saa altid, at det var Kvierne, der havde trukket vore Teltpløkke op, væltet Teltene og nu trampede oven paa dem, — men ellers var de meget skikkelige!

Men hvad gik nu disse 14 vidunderlige Soldage med?

Ja, hvor blev de af! Alle vil vi sige, at vi badede dem op, nogle vil sige, at vi brugte en hel Del af Tiden til at dovnede i, andre vil sige, at en hel Del af Tiden gik med at lave Mad og hente denne. Atter andre vil mene, at den gik med at have spændende Øvelser. Sandheden er den, at vi nød det alene, at vi var Spejdere, gode Kammerater, i Pagt med den fri Natur, at vi var glade for at være i vor Trop og for dens Fører, at Folk var glade for os, først og fremst Forældrene, der overpøste os med Gaver, men ogsaa Omegnens Folk, der kom i store Skarer til vore Lejrbaal og selv gav deres Besyv med til Underholdningen

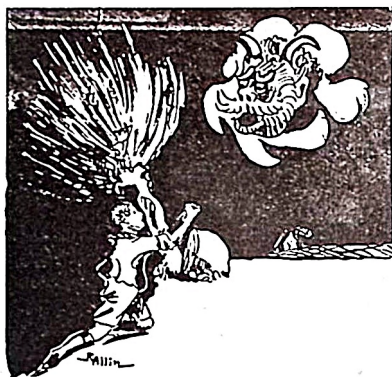
Helge Pescettini.

1. Gentofte Trops Tropshus.

Kriket i Lejren.

DE HVIDE VANDT

Patruljeturnering i 1. Nykøbing F. Trop.
September 1926.

Patruljeturnering! Vel nok den for alle Troppenes Dreng med spændende af alle Aarets Dyster. Hvilken Patrulje er den bedste? Hvem har bedst forstaaet at dygtiggøre sig ved et alvorligt, uafbrudt Arbejde, hvem bringer de bedste ny Ideer, den morsomste Underholdning?

1. Nykøbing F. Trops aarlige Patruljeturnering, der afholdtes Søndag d. 29. August og Søndag den 5. September, blev meget vellykket. Det var saadan, at ingen af vore fem Patruljer kunde siges at være den sikre Vinder, og den endelige Afgørelse, i hvert Fald for Andenpladsernes Vedkommende, var usikker endnu den sidste Aften.

Før Turneringen drøftedes de kommende Dage til de mindste Enkeltheder ved et Førermøde, og saa gik det løs!

Det er Synd at sige, at vor nu — i denne Omgang — halvandet Aar gamle Trop hidtil har hævdet sig i Divisions-turneringerne. Den har været kendt som en Kammeratskabets Trop, som den Trop, der sang mest her paa Sydhavssøerne og som en „stor“ Trop — vi er for Tiden enogfyrre —, men i de store Konkurrencer er vi altid kommet nederst paa Listen.

Desto mere morsomt er det at se det Arbejde, der denne Gang er lagt. Hver eneste Spejder, fra den største til den mindste, har gjort sit yderste, et Arbejde, der synes at love godt for Troppens Fremtid, og som paa det afsluttende Førermøde, hvor der holdtes Kritik, fik os til at love hinanden vedbli-

vende at stræbe fremad. Bare bli' ved — som Slagordet er hernede.

Der blev altsaa hevet i Kludene! Fra tidlig Morgen til sen Aften er der blevet trænet. Ja, da en Natteravn en Aften forvildede sig ned ved vort Trops-
hus, saa han en Patrulje ivrigt optaget af — ved den elektriske Buelampes Skær at kaste med Redningsreb. Mindre kunde ikke gøre det. Naa, en af de deltagende ramte da ogsaa hele Tiden „Manden“ i Hovedet, da det endelig gjaldt paa Turneringsdagen.

Begge Dage begjnstigedes af det mest eventyrlig dejlige Vejr, men vor Trops-assistent paastaar da ogsaa, han ligesom Johs. Poulsen altid forudarrangerer sig med Vejrguderne. Gad vide, om der er noget muggent ved det. Alle Hverdage de sidste Uger strømmede Regnen ned — —

Under hele Turneringen gennemførtes den strengeste „turn out“. Alt blev bedømt — vi havde jo ikke forgæves Jens Hvass hernede til Foraarturneringen.

Selvfølgelig var der Uheld, som da Fip f. Eks. tabte Farsen, eller en anden lod Brændet bære til et Sted en halv km. fra, hvor det skulde være, men — ikke sandt — ellers var der da heller ikke noget ved det.

Den første Dag gaves Points for Op-pakning, March, Teltslagning, Komfurbgning, Madlavning og den halvanden Times fri Beskæftigelse.

Denne gav forøvrigt Drengene Lejlighed til at vise sig fra deres bedste Sider. En Patrulje — de mindste, de blaa — byggede en kæmpemæssig Vindskærm, en anden foranstaltede et større Lillebilattentat. En byggede en udmærket Bro — hvis Gelænder dog „ikke maatte berøres“, en fjerde fuldenkte Prøverne til 1. Klasse-Mærket, og den femte lavede et Friluftssygeleje, der dog til deres Ærgrelse af Dommerne betegnede som lidt for paradeagtigt.

Dommerne var i det hele i deres Sikkerhed næsten irriterende overlegne. Kun efter at have smagt paa alle ti Retter Mad var de til at faa i Tale — omend de ikke just var elskværdige og nu og da viste en pludselig forbløffende Interesse for det nære Buskads. —

Andendagen aabnedes med et stort Orienteringsløb, der med et Slag ændrede de forskellige Sejrsudsigter. Første Dag stod tre Patruljer, hvid, de lange,

gul, som de bedst disciplinerede, og blaa, de smaa, lige. Efter Løbet havde de grønne, dem med Farsen, erobret Andenpladsen med de hvide som Nr. 1.

Løbet omfattede forøvrigt følgende Opgaver: Højdebedømmelse (Kirketaarnet), en Høflighedsopgave (Laan af Telefon), en Sætning modtaget pr. Telefon, der skulde huskes hele Løbet igennem. Desuden Kimsleg, Knob, Signalering, Paasætning og Aftagning af et Cykledæk, Forbinding og Transport, Sving i Redningsreb over en fingeret Aa, Undergravning og endelig Løben efter et Postkortudklip, rigtig pænt, synes vi selv, eftersom flere af Drengene kun er 11 Aar.

Men atter engang skiftede Billedet, nemlig efter Femkampene i Signalering, Kast med Redningsreb, Samaritopgave, Pakning af Lejrtornyster og Slutningsopgave. Endelig medregnedes i det samlede Resultat en Konkurrence om Patruljeraab.

Ved Lejrbaalet den sidste Aften fik vi saa endelig Resultaterne: de hvide havde vundet. Andenpladsen erobrede de blaa, hvor ingen af Spejderne er over 14 Aar:

Blaa, Blaa, Blaa,
Vi er Troppens smaa,
Derfor maa vi mase paa.
T. A. M.

Lørd Raabet fra de syv smaa Gutter, da de fik Resultatet, og alle vi andre faldt af et godt Hjerte ind med et velment: B-r-a-v-o.

Siden havde vi det hyggeligt. Sang og Tale vekslede under fygende Gnistregn.

Og saa gav „Festarrangøren“ Vejrguderne fri — næste Morgen øgede det atter ned.

U + z.

Husk: Agitations Skriftet faas paa Depoterne.

Nyhed!

Nyhed!

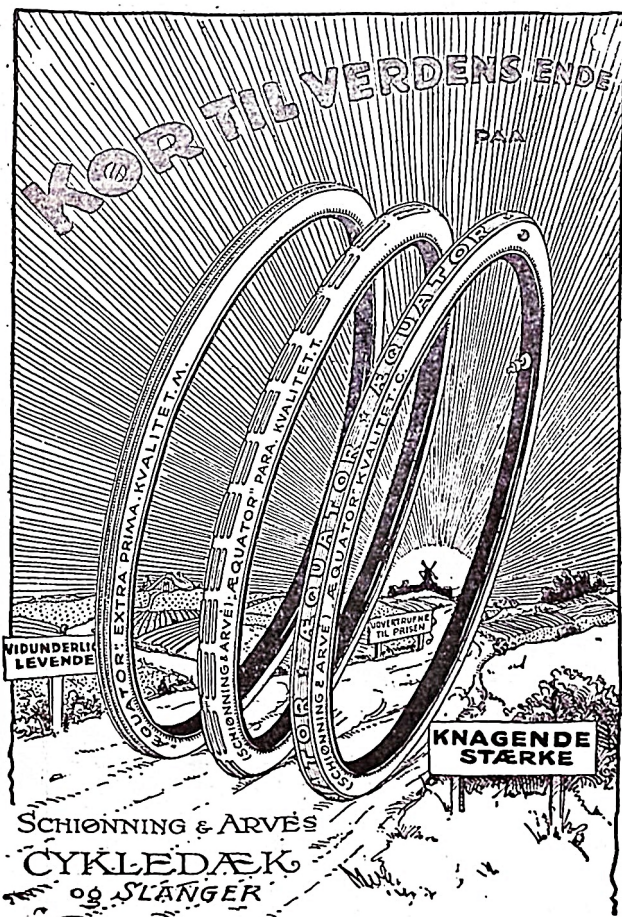
CHOCOLADE

Heinr. Jessen

Fin kraftig velsmagende

Spejder Chocolate

med Original Billede
af Spejderliv i 50 Variationer
pr. Kage 25 og 50 Øre.

Luth og Guitar.

Undervisning i København og
Charlottenlund.

Accompagnement til alle Spejdersange
læres hurtigt.

MICHALA WEIS BENTZON
Tlf. Ordrup 1735 — Daglig inden 12

Lær

Guitar- eller Luthspil

saavel Solospil som
Akkompagnement.

Spejderkursus til lavt Honorar.

Gratis

Vejledning ved Arrangering af
Akkompagnementer.

Johan M. Fredsøe,
Frederikssundsvej 35¹.

DEN NYE GUNNAR JØRGENSEN

En Kostskole-Bog og en Gunnar Jørgensen-Bog — altsaa en Sukces. Da denne udmærkede Bog desuden udsendes i et splinternyt Udstyr, en Ubetydelighed smallere, men til Gengæld betydelig tykkere end vore øvrige Drengebøger og med mange Helsides Illustrationer, er vi sikre paa, at den bliver Gavebogen par excellence til den forestaaende Konfirmation.

Bogen er skrevet med en af vore største Kostskoler som Mønster og handler altsaa om faktiske Forhold, som det er af Interesse ikke blot for Drenge, men ogsaa for Forældre rundt om i Landet at faa Indblik i. —

Hovedpersonen er en Dreng, hvis Moder er død, og som saa kommer paa Kostskole, gennemgaar den trange Tid som „ny Dreng“ og endelig finder et Par gode Kammerater, der kan blive hans virkelige Venner.

Bogen er skrevet med Gunnar Jørgensens sædvanlige Lune, men med en dybere Understrøm, der viser, hvor alvorligt denne Forfatter, der tillige er en højt skattet Lærer, tager sit Arbejde blandt de unge.

STEEN HASSELBALCHS FORLAG

SPEJDER

STUDIESTRÆDR 30

TELEFON 3186

DEPOTET

KØBENHAVN K.

TELEFOR 3186

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps.

I denne Maaned

bortsælges til halv Pris

en Del Vindjakker — Regnfrakker i Gummi,
Olieskind og Gabardine samt nogle Spejderbluser

— og Benklæder i Khaki —

L i d t b e s k a d i g e t